

A painting of a woman with dark, wavy hair looking out a window. She is wearing a blue top. The window frame is visible, and outside, there is a large, leafy green tree. The painting has a textured, expressive style with visible brushstrokes.

မောင်စိန်ဝင်း

ပြန်ပြောချင်တဲ့

သံယောဇဉ်ဖွဲ့စကားလေးတွေ

သစ်ပင်သည် မိမိကို ခုတ်ဖြတ်သော သူ၏ အပေါ်သို့ ကျရောက်သော
မိမိ၏ အရိပ်ကို ဤသူကား ငါ့အား ညဉ့်ဆဲနှိပ်စက်ဖျက်ဆီးသော သူတ
ည်းဟု ထိုခုတ်ဖြတ်သော သူမှ ရှောင်ရှား၍ အခြားသို့ မယူဆောင် မရပ်
သိမ်း

(ဟိတောပဒေသ)

ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မောင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်နေမယ် ဆိုတာ ယုံကြ
ည်နေတုန်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မက မောင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး ချ
စ်ဦးသူဆိုတာ သိနေလို့ ပေါ့။ အဲဒီအသိကြောင့်ပဲ ကျွန်မရင်မှာ
တမြည့်မြည့်နဲ့ ကျွမ်းမြိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကြေကွဲခဲ့ရပါတယ် မောင်ရယ်...

ရယ်ရတယ်နော်လို့ မောင် ပြောနေကျအတိုင်း ပြောဦးမှာ လား၊ ရင်
ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလာရတိုင်း တကယ်တမ်းရယ်စရာ မဟု
တ်ပါပဲ ရယ်ရတယ်နော်လို့ မောင် ပြောတတ်တာပါပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့
ကျွန်မစကားတွေကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် မောင်တကယ်ပဲ သတ်မှတ်ပြီး
ပြောမှာ လား တွေးပူသေးတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင် ကျွန်မကို ဘယ်အ
ထိချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတာပေါ့။ မောင်က စကားနည်းလို့ ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့
ပြောမပြတ်ပေမယ့် ကျွန်မက မောင့်ရင်ထဲက အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာ
ကို သိနေနိုင်တာပါပဲ။ မောင့်အတွေးမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာလဲ မှန်း
ဆနိုင်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်မက မောင့်ကို နားအလည်ဆုံး လူပါကွ
ယ်လို့ မောင် အထပ်ထပ်ဆိုခဲ့တာ မဟုတ်လား။

အခုအချိန်မှာ တော့ ကျွန်မ အလိုချင် အတောင့်တဆုံးအရာဟာ မောင့်နှုတ်ဖျားက ကျွန်မကို နာကြည်းတယ်လို့ ဆိုလာမယ့် စကားပါပဲ။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ် ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျွန်မကို ဒီလိုထားခဲ့ယင်တော့ ကျွန်မ ချက်ချင်း သေရမှာ ပါ မောင်ရယ်...

ကျွန်မကို မိန်းမယုတ် မိန်းမရိုင်းလို့ အကြိမ်ကြိမ်ဆိုလှည့်ပါ မောင်။ ရက်စက်တယ် ယုတ်မာတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေကို အထပ်ထပ် ရေရွတ်လှည့်ပါ မောင်။ ခံပြင်း စကားနာကြည်းစကားတွေနဲ့ မေတ္တာတရားကို စော်ကားခဲ့သူပါလို့ အခါခါ စွပ်စွဲလှည့်ပါမောင်...

ဖြစ်စကတော့ မောင် ဒီလို လာပြောခဲ့ယင် ကျွန်မ ပျော်မှာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မက အဲဒီလို ပြောစေချင်နေတာပါ။ ကျွန်မ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပြီး ကျွန်မလုပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ်အားရ မိမှာ ။ မောင် ဒေါသထွက်နေတာကို ကြည့်ယင်း သွေးအေးအေးနဲ့ ကျွန်မက မခိုးမခန့် ပြီးနေချင်ခဲ့တာလေ...

အခုနေခါ လာပြောစေချင်တာကတော့ အဲလိုသဘော မဟုတ်တော့တာ အမှန်ပါပဲကွယ်။ မောင် အဲဒီလိုအပြောသင့်ဆုံးလူဟာ ကျွန်မပါဆိုတာ သဘောပေါက်လို့ ပါပဲ။ နောက်ပြီး ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် မောင် ကျေနပ်အောင် အပြောခံချင်လို့ ပါပဲ။

မောင် အဲဒီလို လာပြောခဲ့ယင် ကျွန်မ အသေဖြောင့်မယ်ထင်ပါရဲ့ ရှင် ။ ဒါမှ မဟုတ်ယင် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကျွန်မ ဝဋ်ခံနေရတော့မှာလား။ မောင်က ချစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် ဝဋ်မှာ အမြဲ ငရဲမှာ အပတဲ့ မောင်ရဲ့ ။ ကျွန်မကို ဝဋ်က ခွင့်လွှတ်မယ် မထင်ပါဘူး။

ချစ်သူက နှိပ်စက်လို့ ခံရတဲ့ ဝေဒနာဟာ နာကျင်အခံခက်ဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီဝေဒနာမျိုးကို ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကျွန်မ မခံစားချင်ပါဘူးကွယ်။

ချစ်ရက်နဲ့ နှိပ်စက်တဲ့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာရဲ့ အတိုင်းအဆကို တော့ ကျွန်မ အသိဆုံးပါ မောင်။

အနှိပ်စက်ခံရသူရဲ့ ဒဏ်ရာဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အနာကျက်ပြီး သက်သာကောင်း သက်သာလာနိုင်ပေမယ့် နှိပ်စက်သူရလိုက်တဲ့ ဒဏ် ရာကတော့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် အနာရှိန်တက်ပြီး လာတတ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်တွေ့ပါ မောင်...

ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်မနားမှာ ထာဝရ ကြား နေမိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အကန်းနဲ့ တူတယ်တဲ့ ။ အကန်းရဲ့ လက်မှာ ရှိ တဲ့ ဆီမီးခွက်ဟာ အဲဒီအကန်းကိုအလင်းရောင် မပေးနိုင်ရှာဘူးတဲ့ ။ ကျွန်မဟာ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေနဲ့ ပိတ်ကွယ်ကာဆီးပြီး ကန်းနေတဲ့ အကန်းတဲ့ မောင်ရယ်...ဒါကြောင့် မောင့်အပေါ်မှာ ထားမိခဲ့တဲ့ ကျွန်မမေတ္တာ အလင်းရောင်ကို ကျွန်မ မမြင်နိုင်ခဲ့တာပဲတဲ့ ...

မောင် မြင်မှာ လား ဟင်။ မောင် မြင်ပါစေကွယ်...ကျွန်မ မေတ္တာ အလင်းတန်းကို မောင် မြင်တယ်ဆိုယင် ကျွန်မ ကျေနပ်မှာ ပါပဲ။

အခုတော့ အဲဒီ အလင်းရောင်ကို ကျွန်မ မြင်ပါပြီ မောင်ရယ်။ ဒေါသတွေ မောဟတွေ တိမ်သလာကွာကျတဲ့ အခါ ကျွန်မ အမြင်တွေ ပြန်ကြည် လာပြီပေါ့။

ထိခိုက်ကြေကွဲစရာ၊ ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်စရာလို့ ပြောရုံနဲ့ မလုံလောက်နိုင်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ကျွန်မရင်မှာ တဖြည့်ဖြည့်လောင်မြိုက်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မ မသေရဲသေးပါဘူး မောင်။ ကျွန်မ မောင့်ကို တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မနှလုံးသားကို သံချွန်ဖျားနဲ့ ထိုးဆွသလို နာကျင်ခံခက်အောင် နှိပ်စက်လှည့်ပါဦး မောင်...

မောင်က ထာဝရ သည်းခံခွင့်လွှတ်လေလေ ကျွန်မမှာ က အပြစ်
တွေ ပိုကြီးလေလေ ဖြစ်တော့တာပါပဲ။

သနားသဖြင့် ကျွန်မကို နာကြည်းမုန်းတီးစကားဆိုလှည့်ပါ မောင်ရ
ယ်။

အပိုင်း [၁]

၁

မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ယင်း လက်မောင်းမှာ တွဲခိုနေသော ရေပေါက်ကလေး
များကို မွေးပွတဘက်ဖြင့် သုတ်သည် ။ ပြီး တဘက်ကို တန်းမှာ ပြန့်ပြန့်
ဆွဲထုတ်ပြီး လှန်းသည် ။ မှန်ရှေ့မှာ ပြန်ရပ်မိ၏။ ရင်ရှားထမီကို ပြင်ဝ
တ်သည် ။ စိုနုဝင်းဝါသော အသားအရေကို မှန်ထဲမှာ ကြည့်လျက် ဘာ
သာကျေနပ်၏။ လှတာ ကျက်သရေရှိတာနဲ့ စိုပြည်တာ မတူ ပါဘူးကွယ်
တဲ့ ၊ အဲဒါတွေအားလုံးပါအောင် ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ မသိတော့
ဘူးတဲ့ ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ စကားလုံးတလုံးတည်းနဲ့ ပြောလို့ ရသတဲ့ ။

တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသေး။ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကယူတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်
လေးရဲ့ စကား ပြန်ကြားယောင်သည် ။ ဒါပါပဲ၊ ယောက်ျားတွေ မက်တာ
ဒါပါပဲလေ။ လှပတာ၊ စိုနုတာ၊ စွဲမက်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတာတွေကိုပဲ
ကြိုက်ကြတာ မဟုတ်လား ပြောလိုက်ယင် ချစ်တယ်ချစ်တယ်နဲ့ ...။ တ

ကယ်တော့...

‘စိမ်း ဒီနေ့စောလှချည်လား’

တစ်ဖက်ခုတင်မှာ ခြင်ထောင်တင်ယင်း လှမ်းမေးလိုက်သော ညိုမီ
ကိုတွေ့သည်။ အိပ်ရာထ ကပိုကရီအလှနှင့် ညိုမီကို ကြည့်လျက် အ
သားညိုညိုစိုစိုပြည်ပြည်နဲ့ ညိုမီလည်း စွဲမက်စရာပါပဲဟု တွေးသည်။ ။
ငါ့လို အရပ်အမောင်း မကောင်းတာ နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေး မရှိတာ၊ ဒါ
လေးပဲ နည်းနည်းလိုတယ်ဟု စဉ်းစားသည်။ ။

‘ဒီနေ့ ဘယ်သွားမှာ လဲ’

‘သန်းထွဋ်အောင်လာမယ်လေ’

‘ဘာလဲ နင်သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီလား’

‘အဖြေပေးတယ်ရယ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ’

ပြောပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

‘နင့်ဟာကလဲဟယ်’

ညိုမီကို ဘာမျှပြန်မပြောလိုက်မိ။ နေဗီရာ ကရင်ဗူးအပြာလေးကို ဖွ
င့်ပြီး မျက်နှာကိုလိမ်းလိုက်သည်။ ။

‘ဟို ဓာတ်ပုံဆရာ လာတာမတွေ့တော့ဘူး’

‘မလိုတော့ဘူးလေ’

‘ဘယ်လို’

တဘက်ကို လက်မောင်းပေါ်တင်လျက် သွားတိုက်ဆေးတင်ထားသော သွားပွတ်တံကို ကိုင်ယင်း ညှိမီအနားသို့ ရောက်လာ၏။

‘ညှိမီကလဲကွာ ကိုယ် သူ့ကိုတွဲတာက၊ မျက်နှာဖုံး ဓာတ်ပုံပါချင်လို့ တွဲတာပဲ၊ အခု ပါပြီးပြီလေ၊ သူနဲ့ ဆက်တွဲဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီ’

‘စိမ်းရယ် မျက်နှာဖုံးမပါယင်လဲ စိမ်းလှတယ်ဆိုတာ မြင်သူတိုင်း လက်ခံကြတာပဲ’

‘မမြင်တဲ့ သူတွေအတွက် ကြော်ငြာဖို့ လိုသေးတယ်လေ’

ညှိမီကိုမော့ကြည့်ပြီးပြောင်း ပြောလိုက်၏။ ညှိမီက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

သန်းထွဋ်အောင်ကား အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

ကျောက်စိမ်းရောင် အထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် စိုနုဝင်းညက်သော အသားက ပိုပြီးပေါ်လွင်လာသည် ဟု ညှိမီကပြော၏။

မှန်ရှေ့မှာ ခဏရပ်ကြည့်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ယူလျက် သွားမယ်ညှိမီဟု နှုတ်ဆက်၏။

‘ညစာစားဖို့ စောင့်နေမယ်နော် စိမ်း’

ညှိမီကလဲကွာ၊ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကနောက်ကျဖူးလို့ လဲ အလွန်ဆုံး ညနေသုံးနာရီပေါ့’

ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ မမစမ်းက လှလိုက်တာစိမ်းရယ်ဟု လှမ်းပြောသည်။ ။

‘မမစမ်းစားဖို့ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ’

‘မမစန်းက မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ့်၊ စိမ်းက တကယ် ကိုလှလို့ ပါ’

‘ကျေးဇူးပဲ မမစမ်းရေ သွားမယ်နော်’

အဆောင်ရှေ့အရောက်မှာ အောက်ထပ် ညာဘက်ခန်းပြတင်းဝမှာ လာရပ်သော စုတို့ အုပ်စုကို သတိထားလိုက်မိ၏။ စိမ်းအကြောင်း တွတ် ထိုးပြီး ကျန်ခဲ့မည် အတပ်သိ၍ မမြင်ယောင် ဆောင်ယင်း ကားဆီသို့ ခပ်နဲ့နဲ့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ။

ကားတံခါးမှာ လက်ထောက်ယင်း၊ စီးကရက်ဖွာလျက် သန်းထွဋ် အောင်က စိမ်းကိုကြည့်နေသည်။ ။

‘သွားမယ်လေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ’

စီးကရက်ကိုချပြီး ဖိနပ်နှင့် နင်းကာ ကားထဲဝင်ထိုင်သည်။ ။ တစ်ဖက်မှ ကားတံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။ စိမ်းက ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ကိုထွဋ် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ’

‘အင်းလျား ခဏသွားမယ်လေ’

‘ဟင့်အင်း...စိမ်း မလိုက်ချင်ဘူး’

သန်းထွဋ်အောင်က ဘာမျှပြန်မပြောပဲ ကားကို ဆက်မောင်းနေသ
ည်။

‘ကိုထွဋ်၊ အဲဒီလို နေရာတွေကို စိမ်း မလိုက်ချင်ဘူး ကား ပြန်ကွေ့မ
လား မကွေ့ဘူးလား’

စိမ်းလဲ့ဖြူ၏ အသံက မာဆတ်နေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ စိမ်းရယ်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စိမ်း မလိုက်ချင်ဘူး’

‘စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်လို့ ပါ စိမ်းရယ်’

‘အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောလို့ ရတဲ့ နေရာတွေ အများကြီးရှိ
တယ်ကိုထွဋ်၊ အင်းလျား ကန်ဘောင်မှာ ကားရပ်ထားပြီး ကားထဲမှာ
ပြောမှ ရတဲ့ စကား ဆိုယင်တော့ စိမ်း နားမထောင်နိုင်ဘူး’

အင်းလျားလမ်းထဲသို့ ကားချိုးဝင်လာသည်။

‘ကိုထွဋ်၊ စိမ်းအကြောင်း သိတယ်နော်။ ဒီအတိုင်း ဆက်မောင်း မြို့
ထဲက တစ်နေရာရာမှာ စကားသွားပြောမယ်’

သန်းထွဋ်အောင်က သက်ပြင်းရှည်ကိုချလိုက်၏။

‘မြို့ထဲက ဘယ်သွားမလဲ’

‘ပုလဲကဖီးကိုသွား...အဲဒီမှာ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ ရ
တာပဲ’

‘စိမ်းက အမြဲတမ်း စိမ်းရဲ့ သဘောချည်းပဲ၊ ကိုထွဋ်အတွက် ဘယ်
တော့မှ ထည့် မစဉ်းစားဘူး၊ အခုလဲ...ကိုထွဋ်ကို မယုံလို့ လား ... ဘာ

သဘောလဲ

စိမ်းကို မကြည့်ပဲ သန်းထွဋ်အောင်က ပြောလိုက်သည်။ ။

‘စိမ်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူး၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေဆို ဘယ်
ယောက်ျားမှ စိမ်း မယုံဘူး’

‘ဘာပြောတယ် စိမ်း’

သန်းထွဋ်အောင်က စိမ်းကိုလှည့်ကြည့်ယင်း မေးသည်။ ။

‘စိမ်း...ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံဘူးလို့ ပြောတာ’

သန်းထွဋ်အောင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘စိမ်းရယ်...ကိုထွဋ် စိမ်း အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့တယ်ဆို
တာ စိမ်း အသိဆုံးပါ။ တက္ကသိုလ်ရောက်ကတည်းက စိမ်းရဲ့ အနွံအနာ
ကို ကိုထွဋ် ခံခဲ့တာပါ။ စိမ်းအပေါ်မှာ ဘာအခွင့်အရေးယူခဲ့ဘူးလို့ လဲ၊ ဒါ
တောင် ကိုထွဋ်ကို စိမ်း မယုံဘူးဆိုတော့....’

ဝမ်းနည်းသံဖြင့် သန်းထွဋ်အောင်က ပြောသည်။ ။

‘စိမ်းအပေါ်မှာ ကိုထွဋ်ကောင်းတယ်၊ အနွံအနာခံတယ်ဆိုတာ စိမ်း
နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိမ်း ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံကြည်တာ အ
မှန်ပဲ ကိုထွဋ်။ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ကိုထွဋ်ကို ယုံကြည်လို့ ၊ အခု
လို နှစ်ယောက်တည်း သွားတာ လာတာပေါ့။ ဘာဖြစ်ဖြစ်...မိန်းမတစ်
ယောက်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ သိက္ခာကျနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
ကိစ္စမျိုးကိုတော့ စိမ်း သတိထားရမှာ ပဲ’

‘စိမ်းက...ကိုထွဋ်ကို အထင်သေးတာပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိမ်း အထင်မကြီးတတ်တာ’

နက်စံ နှစ်ခွက်မှာ ပြီးသည့်တိုင် သန်းထွဋ်အောင် မျက်နှာက မကြည်လင်။

‘ပြောလေ ကိုထွဋ်၊ ကိုထွဋ် ဘာပြောချင်လဲ’

စိမ်းကစ၍ ငြိမ်သက်မှုကို ဖျက်လိုက်သည် ။ သန်းထွဋ်အောင်က စိမ်း မျက်နှာကို ဆတ်ကနဲကြည့်၏။ ပြီးတော့...

‘စိမ်းကို၊ ကိုထွဋ် အားမရတာတွေ အများကြီးပဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်

။

‘ဘာတွေများ ပါလိမ့်’ စိမ်းက ရယ်သံတဝက်နှင့်ဆို၏။

‘ကိုထွဋ် အလေးအနက် ပြောနေတာပါ စိမ်း’

စကားသံက တည်၍ ပြတ်၏။

‘စိမ်း အလေးအနက် နားထောင်ပါ့မယ်’

‘စိမ်းကို...ကိုထွဋ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံတယ်နော်’

စိမ်းက ပြုံးနေလိုက်၏။

လာချပေးသော နက်စံနှစ်ခွက်မှ တစ်ခွက် ကိုထွဋ်ရှေ့ တိုးပေးလိုက်၏။ ဇွန်းနှင့်မွှေးပြီး သံပရာခြမ်းကို ညှစ်ထည့်သည် ။

‘ဖြေလေ...စိမ်း’

‘အမှန်အတိုင်း ဖြေရမှာ လား’

‘အမှန်အတိုင်းပေါ့’

‘သိပ်မယုံဘူး ကိုထွဋ်’

‘ဘယ်လို စိမ်း’

သန်းထွဋ်အောင်က အံ့ဩဟန်နှင့်ဆိုသည်။

‘စိမ်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါတယ်’

‘ဒါကြောင့် စိမ်းက ကိုထွဋ်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်တာကိုး’

သန်းထွဋ်အောင်က စိမ်းမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။
သူ့ အသံမှာ နာကြည်းခံပြင်းမှုများ ရောပါနေမည်ထင်သည်။

‘စိမ်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ မလှန်ပါဘူး’

‘ဒါဆို စိမ်းကို ကိုထွဋ်ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေလဲမပေးဘူး မချစ်ဖူးလို့
အပြတ်လဲ မပြောဘူး၊ ဘာသဘောလဲ’

စိမ်းက ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

‘အဲဒီနှစ်ခုကြားထဲမှာ ပဲ ရှိနေတယ်လေ’

‘စိမ်းအပေါ်မှာ ကိုထွဋ် ဘယ်လောက် တွယ်တာတယ်ဆိုတာ စိမ်း အ
သိအမှတ်ပြုဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ စိမ်း အာရုံ
အိုင်တီ လျှောက်တော့ ကိုထွဋ် လိုက်လျှောက်ဖို့ ကြိုးစားတာ စိမ်း အသိ
ပဲ။ အိမ်က အတင်း အမ်စီကို လျှောက်ခိုင်းလို့ သာ အမ်စီ ဝင်သွားခဲ့တာ၊
အမ်စီ ရောက်ပေမယ့် နေ့တိုင်းလိုလို ကိုထွဋ် အာရုံအိုင်တီ ရောက်နေခဲ့
တာပဲ။ စိမ်းဘေးမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ၊ မနှစ်ကဆို ကံကောင်းလို့ အောင်ခဲ့
တာ။ ဆပ်ပလီတွေဘာတွေ ထိခဲ့တာပဲ စိမ်းရယ်’

‘မိန်းကလေး တယောက် အတွက် အဲဒီလို ဖြစ်ရတဲ့ ယောက်ျားကို စိ
မ်း အထင်မကြီးဘူး ကိုထွဋ်’

သန်းထွဋ်အောင်က စိမ်း မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တဒဂ်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ပြောရက်လိုက်တာ စိမ်းရယ်ဟု နှုတ်က တီးတိုးထွက်လာ၏။

‘စိမ်း ကျောင်းမှာ လဲ တတွဲတွဲ နေခဲ့တယ်။ အပြင်မှာ လဲ တတွဲတွဲ နေတယ်ဆိုတော့ ကိုထွဋ် သူငယ်ချင်းတွေကရော၊ စိမ်း ကျောင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကရော စိမ်းနဲ့ ကိုထွဋ်ကို ချစ်သူတွေပဲလို့ သတ်မှတ်ထားကြမှာ’

‘ဘာလဲ ကိုထွဋ်က နာနေသလား’

‘မဟုတ်ဘူး စိမ်းအတွက်ပြောတာ၊ ဒီကြားထဲမှာ စိမ်းဟိုတလောက် ဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ယောက်နဲ့ တတွဲတွဲလုပ်သေးတယ်’

‘ဒါကတော့ စိမ်း ရည်ရွယ်ချယ်နဲ့ စိမ်းပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စိမ်းက မျက်နှာဖုံးပါချင်လို့ တွဲပေမယ့် ဟိုဓာတ်ပုံဆရာက အပြင်မှာ စကားတွေ ဖြန့်နေတယ်’

‘ဘယ်လို’

‘ဪ...စိမ်းက သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးပြီး နောက်မှ ကန်ထုတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ သူက မျက်နှာမဲ့ အနုပညာသမားမို့ စိမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ဘာညာပေါ့၊ စိမ်းက သူ့အသည်းကို ခွဲတယ်ပေါ့’

စိမ်းက အသံကလေး လွင်လွင်ထွက်အောင် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်သည်။ ။

‘ကိုထွဋ်ရယ်...စိမ်း ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ ဒါတွေကြောင့် ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီလောက်ပြောတာ တော်ပါသေးတယ်။ တချို့ဆိုယင် တကယ် မဟုတ်ပဲနဲ့ မိန်းကလေး သိက္ခာ ကျအောင်

လုပ်ဇာတ်တွေ ခင်းပြီးတောင် ပြောတတ်ကြသေးတာပဲ’

‘နောက်ပြီး စိမ်းကို တစ်ခုမေးမလို့ ’

‘မေးလေ’

သောက်ပြီးခွက်ကို ပြန်ချယင်း ပြောလိုက်၏။

‘စိမ်း ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပြန်ပြီဆို’

‘ဖုန်းဇော်ကို ပြောတာလား’

‘ကိုထွဋ် နာမည်မသိဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက ကိုထွဋ်ကို သတိပေးကြတယ်။ မင်း ကောင်မလေး ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပြန်ပြီ။ ကြည့်ပြောပါဦးတဲ့ ’

‘စိမ်းက ကိုထွဋ် ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ’

သန်းထွဋ်အောင် မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သည် ။

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့ က ဒီလိုပဲ ထင်ကြတာ’

‘မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကိုထွဋ်ရှင်းပြပါလား’

သန်းထွဋ်အောင်က ငြိမ်နေသည် ။

‘ဖုန်းဇော်က စိမ်းကို မေးတယ်၊ စိမ်းနဲ့ ကိုထွဋ် သမီးရည်းစား ဖြစ်နေကြပြီလားတဲ့ ၊ စိမ်းက မဖြစ်သေးပါဘူးဆိုတော့ သူ စိမ်းကို ချစ်တယ်ပြောပြီး ပရပိုစ်လုပ်တယ်လေ’

‘စိမ်း ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ’

သန်းထွဋ်အောင် မျက်နှာက တင်းမာလာသည် ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသည် ထင်ရ၏။

‘စိမ်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စဉ်းစားတဲ့ အခါ ထည့်စဉ်းစားပါမယ် ပြောလိုက်တာပေါ့’

‘စိမ်း မပြတ်တာပဲ’

စိမ်းက သန်းထွဋ်အောင် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး စိမ်းက ဘာကိုပြတ်ရမှာ လဲဟု မေးလိုက်၏။

‘တော်ပြီစိမ်း၊ စိမ်း ကိုယ့်ကို အလေးအနက် မထားဘူးဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီ’

စိမ်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောပဲ ပြုံးယောင်ယောင် ပြု၏။

ထိုင်ရာမှာ ဆတ်ခနဲထပြီး ပိုက်ဆံသွားရှင်းသည့် သန်းထွဋ်အောင် ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိသည် ။

‘သွားရအောင် စိမ်း’ ပြန် လာပြီး စိမ်းကိုခေါ်သည် ။

အသံကမာဆတ်၏။ စိမ်းကနေရာမှ ထရပ်ပြီး လုံချည်ကို ပြုပြင်နေသည် ။ ပြီး သန်းထွဋ်အောင်နောက်မှ ထွက်လိုက်လာခဲ့၏။

J

သန်းထွဋ်အောင် အလာကျဲသွားတယ်ဟု ညှိမီက ပြောသည် ။ ပက်လက်လှန် စာဖတ်နေရာမှ စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ဘေးချလိုက်၏။ စိမ်းနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်နေကြလားဟု ညှိမီကလှမ်းမေးသည် ။ ခေါင်းအုံးကို မတ်မတ်ထားပြီး ကိုယ်ကိုခပ်လျှောလျှောမှီထိုင်လိုက်သည် ။

‘အလကားပါ ညှိမီရယ်၊ ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်က သူ့ကို အဖြေ တိတိကျကျ မပေးတာရယ်၊ ဖုန်းဇော်နဲ့ အဆက်အဆံရှိတာရယ်၊ အဲဒါကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ’

‘စိမ်း သူ့ကို ဘာပြောလိုက်လဲ’

‘စိမ်း သူ့ကို ချစ်လို့ မရသေးတာ၊ ဘာပြောစရာရှိလဲ ညှိမီရဲ့ ၊ ဒီကြား ထဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လာတွေ့တယ်လေ၊ သန်းထွဋ် အောင် တစ်ယောက်ပြောမရဘူး၊ အရက်တွေ ဘာတွေ သောက်နေတယ်၊ အတန်းလဲ မတက်ဘူး၊ ကြည့်ထိန်းပေးပါဦးတဲ့ ’

ညှိမီက သူဆက်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေဟန်ရှိသည် ။

‘အဲဒါ စိမ်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲလို့ မေးတော့၊ စိမ်းကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်နေတာထင်တယ်တဲ့ ၊ အရက်မူးလာယင် စိမ်းရက်စက်တဲ့ အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောတတ်တယ်တဲ့ ၊ စိမ်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်လေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အရက်သောက်တဲ့ ယောက်ျားကို စိမ်း ဘာအထင်ကြီးစရာ ရှိလဲလို့ ၊ ကိုယ့်ဟာကို ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်ပြီး စိမ်းကြောင့်လို့ စွပ်စွဲစရာမလိုဘူးပေါ့၊ အချစ်အတွက် စိတ်လေတာ၊ အရက်သောက်တာ၊ ကျောင်းပျက်တာတွေဟာ ယောက်ျားစိတ် မရှိတာကို ပြတာပဲ၊ စိတ်မခိုင်တာကို ပြတာပဲလေ၊ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို စိမ်းက ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အဖော်အဖြစ် စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘စိမ်း မသနားဘူးလား’

စိမ်းက ဟက်ကနဲ ရယ်သည် ။

‘ယောက်ျား ရင့်မာကြီးတစ်ယောက်လုံးကို စိမ်းက သနားရမှာ လား၊

မြင့်မိုရ်ကို ဖြိုမယ်၊ ကောင်းကင် တမ္ဗတ်ကြယ်ကိုဆွတ်မယ်၊ ပင်လယ်ကို ဖြတ်မယ်နဲ့ ကြိမ်းဝါးတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေပါပဲ၊ အချစ်အတွက်နဲ့ ဘဝ ပျက်ရတော့မယ်၊ အသည်းတွေကြွေပြီး သေရပါတော့မယ်နဲ့ သူတို့ ပဲ ပ လီပလာ ပြောတတ်ကြတာ၊ နောက်တော့လဲ ဘာမှ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ညှိမီကြည့်နေ’

‘သန်းထွဋ်အောင်က မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ စိမ်းအပေါ်မှာ တွယ်တာနေ တုန်း စိမ်းက ဖုန်းဇော်နဲ့ ပတ်သက်လာတယ်ဆိုတာသိတော့ သူ စိတ်မ ကောင်းတော့ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ကိုယ်ကလဲ ဖုန်းဇော်ကို အဖြေပေးသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခက် တော့ခက်တယ် ညှိမီရဲ့ ၊ ယောက်ျားလေးတွေက နည်းနည်းပါးပါး လို က်လိုက် လျော့လျော့ဆက်ဆံလိုက်ယင်ပဲ သူတို့ ကို ပြန်ကြိုက်ပြီ ထင်ကြတာ၊ မိန်းကလေးမို့ မူနေတာပါလို့ ယူဆချင်ကြတယ်၊ သန်းထွဋ် အောင်ကလဲ အစက သူထင်မှာ ပေါ့၊ စိမ်းက သူ့ကိုချစ်လျက်နဲ့ တမင် အဖြေမပေးသေးတာ၊ ဆွဲထားတာ၊ မူထားတာလို့ ၊ တတယ်တမ်း သူထ င်သလိုမဟုတ်မှန်းသိတော့ သူပိုပြီး ခံရမှာ ပေါ့၊ ဖုန်းဇော်လဲ အခု ဒီလိုပဲ ထင်ချင်ထင်နေမှာ ’

ညှိမီ ခုတင်ပေါ်မှ ထပြီး စားပွဲပေါ်သို့ စာအုပ် တင်သည် ။

‘စိမ်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်’

‘သန်းထွဋ်အောင်သူငယ်ချင်း အင်း...စိမ်းနဲ့ လဲ သူငယ်ချင်းပါပဲလေ၊ သူကပြောတယ်၊ နင်လုပ်တာတွေ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဘာလို့ ယောက်ျား လေးတွေ ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ၊ နင့်ကို ယောက်ျားလေးတွေကို ကစားတ တ်တဲ့ သူ၊ လှည့်ဖျားတတ်တဲ့ သူလို့ လူတွေက ပြောကြမှာ ပေါ့တဲ့ ၊ အဲဒီ လိုပြောသွားတယ်လေ၊ စိမ်းတော့ ရယ်ချင်တယ် ညှိမီရဲ့ ၊ သူတို့ ခံရတာ

ကျ သူတို့ ပြောတတ်လိုက်ကြတာ၊ သူတို့ ကြောင့် မိန်းကလေးတွေက တချို့ဆို အိမ်ထောင်စုတစ်ခုလုံး ဘဝပျက်ကြရတာ၊ ဒုက္ခရောက်ကြရတာတွေတော့ ထည့်မပြောကြဘူးလေ၊ တကယ်တော့ သူတို့ ကမုဆိုး၊ စိမ်းတို့ က သားကောင်တွေပါ၊ သားကောင်လှည့်ဖျားလို့ မုဆိုးသေရတာထက် မုဆိုးကြောင့် သားကောင် သေရတာတွေများ ပါတယ်’

ညိုမိခုတင်ပေါ်မှာ ထင်ပါးလွဲချပြီး လာထိုင်သည် ။ စိမ်းက ညိုမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

‘ဟိုနေ့က ဘတ်စ်ကား စီးလာတော့ အမူးသမားတစ်ယောက် တက်လာပြီး စိမ်းရှေ့က ကောင်မလေးနားကို အတင်းဖိတိုးတယ်လေ၊ ကောင်မလေးက ကြောက်ကြောက်နဲ့ ရှေ့တိုးသွား၊ အမူးသမားကလဲ လိုက်တိုးနဲ့ ကြည့်ရတာ ဒေါသထွက်လာတယ်၊ စိမ်းသာဆို တစ်ခါတည်း ပါးကို ဆော်ထည့် လိုက်မိမှာ တခါ တခါမှာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ရက်တတ်မှု၊ အားနာကြောက်ရွံ့မှုကို အခွင့်အရေး ယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီး ညိုမိရေ၊ ပန်ကာအောက်မှာ စာရေးမကို ရိသဲ့သဲ့ လုပ်နေတဲ့ အရာရှိလဲ ရုံးကားမရလို့ ဘတ်စ်ကား တိုးစီးယင် အဲဒီအမူးသမားလို မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောမှာ လဲ၊ ယောက်ျားတွေဟာ အထင်ကြီးစရာမရှိအောင် တချို့က ယုတ်ညံ့ကြတယ်’

‘ယောက်ျားတိုင်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

‘အများ စုက ဒီလိုပါပဲကွာ၊ မနေ့က အမူးသမားလို အကျင့်မျိုး မရှိတဲ့ ယောက်ျားဆိုယင်တောင်မှ အခွင့်အရေး ယူချင်ကြတဲ့ ယောက်ျားကများ ပါတယ်၊ သေနတ်ပြောင်းဝမှာ လာရပ်တဲ့ သားကောင်ကို မောင်းမဖြုတ်တဲ့ မုဆိုး ရှိလို့ လား၊ သမင်တစ်ကောင်ရပြီ ဆိုပေမယ့် ယုန်ကိုတွေ့ယင်လဲ ပစ်မှာ ပဲ၊ ဥပုသ် စောင့်တယ်လို့ ပြောယင်လဲ ကျားသစ်

ဥပုသ်စောင့်တာမျိုးပဲ မြင်မှာ ၊ ယောက်ျားတွေ အကြောင်း ပြောရယင် ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အင်း...စိမ်းကတော့ ယောက်ျားမုန်းဝါဒကို ခံယူထားတာပဲနော်’

‘မုန်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အထင်ကြီးလို့ မရတာပါ၊ အထင်ကြီးစရာ ယောက်ျားကို မတွေ့သေးလို့ လားတော့ မသိပါဘူးကွာ’

‘စိမ်း အထင်ကြီးတာတွေ့ယင်လဲ အရမ်း ချစ်သွားလိမ့်မယ်’

‘တွေ့ပါတော့မလား၊ ညိုမီရယ်၊ စိမ်းတော့ အပျိုကြီးဖြစ်မယ် ထင်ပါ ရဲ့ ၊ အလှအပကို ဣန္ဒြေမဲ့အောင်တော့ မက်မော နေတာကိုက အထင် သေးစရာ တစ်ခုပဲကွ’

‘ဒါကတော့လဲ စိမ်းက လှတာကိုးကွ’

‘အဲဒီလို လှလို့ ချစ်တယ်ဆိုတာကို စိမ်းက လက်မခံချင်တာပဲ’

‘ဒါဆိုယင်တော့ စိမ်း အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက်ရှိပြီ’

ပြောပြီး ညိုမီက ထရပ်သည် ။

သူလည်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ထရပ်လိုက်၏။

‘အေး...အဲလိုဆိုလဲ အေးတာပါပဲကွာ’

‘အမ်စီက တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါလား’

ကင်တင်းရှေ့လမ်းမှ ဖြတ်သွားသည့် ဖုန်းဇော်နှင့် စိမ်းလဲ့ဖြူကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘မင်း ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ၊ ဒီ တစ်ယောက်နဲ့ တွဲတာ တော်တော်ကြာပြီပဲ’

‘တယ် ဟုတ်ပါလားကွ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ သူပြောင်းတာ မြန်လို့ လားမသိဘူး၊ ငါတော့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီ’

‘ရုပ်ကလေးချောသလောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်’

‘ဘာ ကြောက်စရာကောင်းတာလဲ၊ မပိုစမ်းပါနဲ့ ၊ မင်း မတွဲချင်ဘူး လား’

‘ဒါတော့ကွာ’ ဟု ပြောသင်း ရယ်၏။

‘ဒါပေမဲ့ မင်း ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား၊ သူက ယောက်ျားလေးတွေကို က စားစရာလို့ သဘောထားတာ’

‘ဒါကတော့ သူကစား ကိုယ်ကစားပေါ့’

‘အပြောမကြီးနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ နောက်ပြီးမှ အသည်းကွဲပါပြီ၊ ရင်နာရပါပြီနဲ့ အော်ပြီး နေရဦးမယ်’

‘နေပါဦးကွာ၊ သူက သူ့ရုပ် သူ့ရည်ကလေးနဲ့ သူ ကြိုက်တာ ခေါင်း ခေါက်ရွေးပြီး အတည်တကျတွဲဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အခုလိုလုပ်နေတော့ သူပဲ သိက္ခာကျတာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား’

‘ဒါကတော့ သူ့ စိတ်ထဲက ဘယ်လိုရှိမှန်းမှ မသိတာ၊ ယောက်ျားတွေ ကို စိတ်နာစရာရှိလို့ အထင်မကြီးလို့ လျှောက်လုပ်နေတာလား မပြော တတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးပဲ နာစရာရှိယင် သူ နာမှာ ပေါ့’

‘ဒီမှာ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ အခန့် မသင့်လို့ သာ မြွေပေါက်ခံ ချင် ခံရမယ်၊ မြွေလမွှာယ် ပြတယ်ဆိုကတည်းက မြွေကိုနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး ပြတာပေါ့ကွ၊ အမ်စီက တစ်ယောက်က ငါ့ ပတ်တနာနဲ့ သူ ငယ်ချင်းလေ၊ အဲဒီ အမ်စီက တစ်ယောက်နဲ့ တွဲတာ အကြာကြီးပဲ၊ ရုပ်ရှင်တောင် နှစ်ယောက်တည်း တွဲကြည့်လို့ မရဘူးတဲ့ ၊ အဖော်တစ်ယောက် အနည်းဆုံးပါမှ လိုက်တယ်လို့ ပြန်ပြောပြတယ်’

‘လည်တယ်နော်’

ညဘက်မှာ ဖုန်းဇော်က ညိုမီနှင့်သူ့အတွက် ခေါက်ဆွဲနှစ်ထုပ်ကို ဒရို ဝမ်မှ တဆင့် ပေးလိုက်သည်။ ။

‘နေ့လယ် ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်တုန်းက ငါက ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေတာ သူတို့ ငါ့ကို မတွေ့ဘူးလေ၊ နင်နဲ့ ဖုန်းဇော်တွဲပြီး အဖြတ်မှာ နင့် အကြောင်းတွေ ပြောကြတာ’ ဟု ညိုမီက နေ့လယ်က စကား အကြားကို ပြန်ပြောပြသည်။ ။

‘ကဲ...ယောက်ျားတွေ အတင်းပြောတတ်တယ် ဆိုတာ ညိုမီ ယုံပြီလား’

ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို ဖြေယင်း စိမ်းက လှမ်းပြောသည်။ ။

‘အဲဒီလို စိမ်းကို အထင်သေးစကား ပြောနေတဲ့ ယောက်ျားတွေပဲ စိမ်းကိုမြင်ယင် စိမ်းအလှကို ယစ်ယစ်မူးမူးနဲ့ ငမ်းနေတတ်ကြတာ’

ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ဒီတစ်ခါ ဖုန်းဇော်ကိုတော့ စိမ်း အတည်တွဲတာပါနော်’

ဟု ဇွန်းခက်ရင်း ယူလာယင်းနှင့် အနားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ညှိမီက မေး
၏။

‘ကြံကြံစည်စည် ညှိမီရယ်...စိမ်းက ဖုန်းဇော်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ ပြော
တာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါဆို...စိမ်း ဘာလို့ တွဲနေတာလဲ’

‘အဖော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တွဲတာပဲ၊ စိမ်းရဲ့ ချစ်သူတစ်ဦးလို ဆက်
ဆံတာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါပေမဲ့ ကြာယင် ဖုန်းဇော်လဲ စိမ်းကို အရမ်းစွဲသွားလိမ့်မယ်’

‘ဒါကတော့ သူ စိတ်မခိုင်လို့ ဖြစ်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ’

ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ဖြေပြီး စားလိုက်ကြသည် ။

‘ဖုန်းဇော်ကို သနားပါတယ် ဟယ်’

‘ဘာလဲ...ခေါက်ဆွဲမျက်နှာနဲ့ လား၊ ငါမပို့ပါနဲ့ ပြောနေတဲ့ ကြားက ဖု
န်းဇော် ခေါက်ဆွဲတွေ ဝယ်ဝယ်ပြီး ပို့နေတာ ဒါကြောင့် ထင်တယ်’

ဟု ရယ်သံနှောပြီး စိမ်းက ပြော၏။

‘ဒါလဲ ပါတော့ ပါတာပေါ့’ ဟု ညှိမီကလည်း ရယ်သံဖြင့် ပြောသည်

။

‘စိမ်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ သူတွေ များ လာယင်
တစ်နေ့စိမ်း ဝဋ်လည်မှာ မကြောက်ဘူးလား’ ဟု ညှိမီက ဆက်၏။

‘ကိုယ် ပြောမယ် ညှိမီ’ စိမ်းက ပဝါဖြင့် ပါးစပ်သုတ်ယင်း စကားစ
၏။

‘ဖုန်းဇော်ဖြစ်ဖြစ်...ဘယ်ယောက်ျားလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ကိုယ်နဲ့ တွဲကြရော၊ အဲဒီလိုတွဲယင်း သူတို့ က စိမ်းကို အသေအလဲ စွဲလမ်း သွားကြတယ် ပြောတယ်၊ ကဲ...ကိုယ်ကျတော့ သူတို့ ကို မစွဲလမ်းမိဘူး၊ ဒါကိုက သူတို့ ကိုယ့်ကို မလွှမ်းမိုးနိုင်လို့ ပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား၊ သူတို့ က စွဲ လမ်းစရာ ကောင်းနေယင် သူတို့ ကသာ စိမ်း စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေနိုင်ယ င် စိမ်းလဲ ဘယ်လို တင်းခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ခုတော့ တွဲနေယင်းနဲ့ စိမ်း အထင် မကြီးစရာတွေကို တွေ့တွေ့လာတော့ ပိုပြီး စိတ်ကုန်လာတော့တာပေါ့ ညိုမီရဲ့ ’

‘စိမ်းက ဘာကို အထင်ကြီးမှာ တဲ့ လဲ’

‘ဒါတော့ စိမ်း မသိဘူး ညိုမီ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ စိမ်းဆိုလိုတာက ဂုဏ်တို့ ငွေတို့ ရုပ်ရည်တို့ ဒါတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ သူတို့ က ဒါတွေနဲ့ အထင်ကြီးအောင် မြူဆွယ်ချင်ကြတယ်၊ ခက်တာက စိမ်း စိတ်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေအများ စုက စိတ်ထားမကောင်းကြဘူး၊ အကျ င်မကောင်းကြဘူးဆိုတဲ့ အသိကြီးက စွဲနေတယ်၊ အဲဒီ အစွန်းအထင်းကို ပျောက်သွားအောင် ချေဖျက်နိုင်အောင် ယောက်ျားဆန်တဲ့ စိတ်မျိုး၊ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်မျိုး၊ အခွင့်အရေး မယူတတ်တဲ့ စိတ်မျိုး ရှိတဲ့ ယောက်ျားကို စိမ်း မတွေ့သေးဘူး၊ ညိုမီ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ စိမ်းကို သိ ပ်လှတာပဲကွယ်ပြောပြီး ချဉ်းကပ်လာတဲ့ သူတွေ၊ ချစ်တယ်ပြောကြတဲ့ သူတွေဟာ စိမ်းထက်လှတာ တွေတော့ ဒီလိုပဲ ပြောကြဦးမှာ ပဲ’

‘စိမ်းကလဲ ယောက်ျားတွေကို မယုံတဲ့ စိတ္တဇကြီး ဖြစ်နေပြီ’

‘ဘာလဲ...ယောက်ျား အီလတ်ဂျစ်လား’ ဟု ညိုမီက ရယ်ယင်း ပြော ၏။

‘ယောက်ျား အီလတ်ဂျစ်ဆိုယင် ဘယ်တွဲလို့ ရမှာ လဲ ညိုမီရဲ့ ’ ဟု ပြ

နံပြောလိုက်၏။

ဒီကြားထဲမှာ သန်းထွဋ်အောင် အဆောင်ကို ရောက်လာသည် ။

‘ဟဲ့ စိမ်း...သန်းထွဋ်အောင် အောက်မှာ ရောက်နေတယ်’

ဟု ညှိမီက အောက်ထပ်က တက်လာသင်း ပြောသည် ။

‘ဟုတ်လား’

‘စိမ်းရှိလား ဆိုတော့ ငါလဲ မသိဘူး ရှိနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘စိမ်း အခုပဲ ပြန်ရောက်တာ...ဆင်းတွေ့လိုက်မယ်လေ’

စိမ်းက အခန်းထဲက ထွက်ခါနီးမှာ နေဦး နေဦး စိမ်းဟု ညှိမီက လှမ်းအော်သည် ။ စားပွဲပေါ်ကို စာအုပ်တင်ပြီး သူ့အနား ရောက်လာ၏။

‘သန်းထွဋ်အောင် မူးနေတယ် ထင်တယ် စိမ်း၊ ငါ့ကို စကားပြောတော့ အရက်နံ့ရတယ်၊ မျက်နှာကြီးကလဲ နီရဲနေတယ်’

‘ဟုတ်လား ညှိမီ၊ ဒါဆိုယင်တော့ စိမ်း ဆင်းမတွေ့တော့ဘူး’

‘ မဟုတ်ဘူး လေ...တွေ့ချင်လဲ တွေ့လိုက်ပါ၊ ညှိမီက စိမ်း စကားပြောယင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောလို့ ရအောင်လို့ သာ သတိပေးတာ’

‘တော်ပြီ ညှိမီ၊ စိမ်း ဆင်းမတွေ့တော့ဘူး၊ ညှိမီပဲ သွားပြောပေးပါဦး ၊ အရက်မူးနေတဲ့ သူကို စိမ်း စကားမပြောချင်ပါဘူး’

ညိုမီက သက်ပြင်းရှည်ကို လေးတွဲစွာ ချ၏။

‘ကဲ...ဘယ်လို ညာပြောပေးရမလဲ ပြော’

‘အို...ဘာညာပြောစရာလိုလဲ ညိုမီရဲ့ ၊ စိမ်းက မတွေ့ချင်ဘူး ပြောတယ်လို့ သာ ပြောလိုက်ပေါ့’

‘စိမ်းရယ် ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ပြောလိုက်ပါ ညိုမီရယ်၊ စိတ်ဆိုးလို့ နောက်မလာလဲ ပြီးတာပဲ’

ညိုမီ ဆင်းသွား၏။

ညိုမီ ဆင်းသွားပြီး မကြာမီ ကားမောင်းထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲယင်း မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်သည် ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အရက်သောက်ရတယ်တဲ့ ။ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းလဲ။ ဒီလို ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်နဲ့ လူကိုလောကထဲအတူ လျှောက်ဖို့ အတွက် ဘယ်မိန်းကလေးက အားကိုးရဲမှာ တဲ့ လဲ။ ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့ သူတိုင်းကိုသာ ကိုယ်က ပြန်ချစ်နေရယင်လဲ အခက်။ အဲဒီလိုပြန် မချစ်တော့ ရက်စက်တယ် စိမ်းကားတယ်လို့ ပြော။ တကယ်တော့ ဘာ ချစ်တာလဲ။ ယူချင်တာကို မရလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်ကြတာတွေ။ နောက်ဆုံး လိုချင်တာရတော့ကော ကျေနပ်မှာ တဲ့ လား။ နောက် အသစ်အသစ်တွေ ထပ်မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့ လား။ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုယ် မငြိမ်းသတ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ ချုပ်တည်းခြင်း၊ သိုဝှက်ခြင်း ဆိုတာကို နားမလည်နိုင်တဲ့ သူတွေ၊ ဘာအထင်ကြီးစရာ ရှိလို့ လဲ။

စဉ်းစားယင်း စဉ်းစားယင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်ဖြစ်တည်လာသည်

ကားထိုးရပ်လိုက်ကတည်းက သန်းထွဋ်အောင် ကားမှန်း သိလိုက်
သည်။ ။

‘စိမ်း သန်းထွဋ်အောင် ရောက်လာတယ်’

ညိုမိက ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ သွားသည်။ ။ တစ်စုံတရာ ဖြစ်မည်ကို
ညိုမိက စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ဟန်ရှိသည်။ ။

‘ဘယ်သူလဲ ဟင်’ ဟု ဖုန်းဇော်က မေးလိုက်၏။

‘အမ်စီက သူငယ်ချင်းပါ’

စိမ်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

ကားတံခါး ဖွင့်သံ ပိတ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် အဆောင်ပါလာ
ထဲသို့ သန်းထွဋ်အောင် ရောက်လာ၏။

‘ကိုထွဋ်...စိမ်း ဒီမှာ’

ပါလာထောင့်မှာ ထိုင်နေ၍ မြင်ဟန်မတူ။ စိမ်းက လှမ်းပြီး အသံပြု
၏။ ဖုန်းဇော်က စီးကရက်တလိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိ ဖွာရှိုက်သည်။ ။ မီးခိုး
တို့ ကို မှုတ်ထုတ်ယင်း ကျဉ်းကျပ်သည့် စိတ်ကို ဖြေလျှော့သည် လား မ
သိ။

သန်းထွဋ်အောင် အကြည့် စိမ်းဆီ ရောက်လာသည်။ ။ ဖုန်းဇော်နှင့်အ
တူ ထိုင်နေသော အနေအထားကို တွေ့သွားပြီး မျက်နှာ ကွက်ကနဲပျက်
၏။

‘ကိုထွဋ် စိမ်းဆီ လာတာလား’

‘စိမ်းဆီ မလာလို့ ဘယ်သူ့ဆီ လာရမှာ လဲ’

အသံက မာသည် ။ စကားက ဘုကျကျစကား။

‘မသိဘူးလေ၊ တခြားတစ်ယောက်ဆီ လာတာလားလို့ ’

စိမ်းက အပြုံးတဝက်ဖြင့် ပြော၏။

‘ကိုယ် စိမ်းလောက် အပြောင်းအလဲ မမြန်တတ်ပါဘူး’

ဖုန်းဇော် မျက်နှာ ရဲကနဲ ဖြစ်သွား၏။ စိမ်းရင်ထဲမှာ ဒေါသတရားကြောင့် ပူလောင်လာသည် ။ ထိန်းချုပ်သင်တဲ့ နေရာမှာ ထိန်းချုပ်နိုင်တာ လူတော်တွေရဲ့ အလုပ်ဟု တွေးပြီး မျက်နှာကို ကြိုးစားဖြေလျှော့သည် ။ ဒေါသကြောင့် တင်းမာဟန်ရှိသည့် မျက်နှာကို တမင် ဟန်နှင့် ပြုံးထားလိုက်၏။

‘ထိုင်လေ ကိုထွဋ် မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါ ဖုန်းဇော်တဲ့ ။ ဒီကျောင်းက ပဲ။ စိမ်း သူငယ်ချင်းလေ။ ဖုန်းဇော် ဒါကိုထွဋ်တဲ့ ။ သန်းထွဋ်အောင်လို့ ခေါ်တယ်။ အမ်စီက စိမ်း မိတ်ဆွေပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်’

ဖုန်းဇော်က မော့ကြည့် ပြုံးပြယင်း ပြောသည် ။ အသံက မမှန်ချင်။ သန်းထွဋ်အောင်က ဘာမှ တုံ့ပြန်မှုမရှိ။ ဖုန်းဇော်ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာပိုရဲသွားသည် ။ စားပွဲပေါ်ကို စီးကရက်ထိုးခြေလိုက်၏။

‘စိမ်းကို ပြောစရာရှိလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ’

မထိုင်ပဲ ရပ်ပြောယင်း သန်းထွဋ်အောင်က ပါလာထဲမှ ထွက်သွားသည် ။

‘ဖုန်းဇော် ယူ စောင့်နေမလား၊ ခဏနေဦးလေ’

‘စိမ်း ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်ပါ၊ ကိုယ် ပြန်တော့မယ်’

ဖုန်းဇော်နှင့် စိမ်း ပြိုင်တူ ထလိုက်၏။ အဆောင်တံခါးဝအရောက် ကားဘေးမှာ ရပ်စောင့်နေသော သန်းထွဋ်အောင်ကို လှမ်းမြင်သည် ။

‘သွားမယ် စိမ်း’

‘ကောင်းပြီ’

ဖုန်းဇော်က အဆောင်တွေရှိရာ ညာဘက် ချိုးပြီးပြန်သွား၏။ ကားရပ်ထားရာ ဗယ်ဘယ်သို့ ချိုးကွေ့လျှောက်သွားသည် ။

‘ကိုထွဋ် ဘာသဘောလဲ’ဟု အနားရောက်ရောက်ချင်း မေးလိုက်၏။

‘ကိုယ် စိမ်းဆီလာတာပဲ၊ လာလို့ မရတော့ဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုထွဋ် ပြောတာဆိုတာ ဆက်ဆံတာ သိပ် ရိုင်းတာပဲ ၊ မိတ်ဆက်ပေးတာကိုလဲ အသိအမှတ် မပြုဘူး’

‘ကိုယ်မှ စိတ်မဝင်စားတာ’

‘ဒါ လူကျင့်ဝတ်ပဲ ကိုထွဋ်’

‘ကိုယ် စိမ်းကိုပဲ တွေ့ချင်တာ၊ တခြားလူကို တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ဘူး’

,

ရှူးဖိနပ်ဖြင့် ခြေရင်းမှ မြက်ပင်ကို ကန်ယင်း ပြောလိုက်သည် ။

‘နောက်ပြီး ဘာစကားလဲ၊ စိမ်းလို အပြောင်းအလဲမမြန်ဘူးဆိုတာ၊ နေပါဦး စိမ်းက ကိုထွဋ် ရည်းစားမို့လား၊ ကိုထွဋ်ကိုချစ်တယ်လို့ စိမ်း ပြောခဲ့ဖူးလို့ လား’

သန်းထွဋ်အောင်က စိမ်းမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ယင်း အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်သည် ။

‘စိမ်းကို ဒီလိုဆက်ဆံတာမျိုး စိမ်း မကြိုက်ဘူး ကိုထွဋ်၊ ဘယ်တော့မှ

လဲ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ စိမ်း အပြတ်ပြောမယ်၊ ကိုထွဋ် နောက်ကို စိမ်းဆီ ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့ ။ ဘယ်လိုမှ လဲ စိမ်းကို မကြိုးစားပါနဲ့ တော့။ ကိုထွဋ်လို စိတ်ထားမျိုး ရှိတဲ့ သူကို စိမ်း တစ်သက်လုံး ဘယ် တော့မှ ထည့်စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပဲ’

ပြောပြီး စိမ်းက ပြန်လှည့်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်သည် ။ သန်းထွဋ်အောင် က စိမ်းကို စူးစူးရှားရှား စိုက်ကြည့်နေယင်း ကားခေါင်းကို ‘ဒုန်း’ ကနဲ လက်သီးနှင့် ထုလိုက်၏။ စိမ်းက ဆတ်ကနဲ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည် ။

‘ဒုန်း’

‘ပူး’

ကားတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံ၊ အရှိန်ဖြင့် ကားမောင်းထွက်သံကို နားမှ ကြား၏။ ဖြတ်သွားသော ကားကို လှည့်မကြည့်လိုက်။

မျက်လုံးကို ဝှေ့အကြည့် ဝရန်တာမှာ ရပ်နေသော ကျောင်းသူတစ် သိုက်ကို တွေ့သည် ။ ဒီည စကားဝိုင်းအတွက် စက်ရပ်သတင်းတစ်ပုဒ် အဖြစ် သူတို့ ပြောစရာ ရသွားပြီဟု စိမ်း နားလည်သည် ။

ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် အဆောင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

၃

‘ဘာ...ဘာပြောတယ် စိုးနိုင်’

လွယ်အိတ်ကြိုးကို ရှေ့တင်းတင်းဆွဲပြီး ထပ်မေးလိုက်သည် ။ နား

ထဲမှာ ကြားလာသည့်စကားကို ဦးနှောက်က မယုံချင်။ ညိုမီက သူ့ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ။

‘နင့်ကြောင့် လူတစ်ယောက်လုံး သေသွားပြီစိမ်း။ နင် ဒီအထိတော့ ရက်စက်ဖို့ မကောင်းဘူး။ ငထွဋ်ဟာ နင့်ကြောင့် သေရတာ’

‘တော်စမ်းပါစိုးနိုင်...သူ့ဟာသူသေတာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ငါ့ကို ဘာလို့ နင် လာပြောတာလဲ’

စိမ်းလဲ့ဖြူက အသံကျယ်သွားသည် ။ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်သည် ။ သွားယင်း လာယင်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအချို့ မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်ကြည့် နားထောင်၏။

‘မနေ့ညက နင့်ဆီကအပြန်၊ ဒီကောင် ငါ့ဝင်ခေါ်တယ်။ နမ်ဆင်းသွားသောက်တယ်။ ထိန်းလို့ မရဘူး။ အရမ်းသောက်တယ်။ နင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြီး ငိုတယ်။ နင် ရက်စက်တာ၊ နှလုံးသား မရှိတာတွေ ပြောယင်း လူမှန်းမသိအောင် သောက်တယ်။ ငါ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပြီး ရောက်တော့ ငါပြောသေးတယ်။ မောင်းလို့ မရယင် ငါမောင်းပို့မယ်ဆိုတော့ ရတယ်တဲ့ ။ ငါ့အိမ်က ထွက်သွားပြီး လမ်းမှာ သစ်ပင် ဝင်ဆောင့်တာပဲ။ ဆေးရုံရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး သေသွားတာ။ အဲဒါ နင့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး လား....နင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို...’

‘စိုးနိုင် ...တော်စမ်း၊ သူ့ဟာသူ အရက်မူးပြီး ကားအရမ်းမောင်းလို့ သေတာ၊ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရမှာ လား။ ဒီလိုမူးပြီး အရမ်းမောင်းယင် သေမှာ ချည့်ပဲ၊ ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်အောင် အရက်သောက်တဲ့ လူဟာ သေနိုင်တာပဲ’

‘နင်...နင်...အတော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ’

စိုးနိုင်က စိမ်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

‘စိုးနိုင် နင် ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့’

‘နင့်ကြောင့် ငါ့သူငယ်ချင်းသေသွားရတာ၊ နင့်ကြောင့်’

ညိုမိက လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပြီး သွားမယ်စိမ်း သွားရအောင်ဟု ပြောသည်။ ။

‘နင် တစ်နေ့ ဝဋ်မလည်ပါစေနဲ့ လို့ ...ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းပြီး ဆုတောင်းပေးမယ် စိမ်း’

အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ယင်း စိုးနိုင်က ပြောသည်။ ။ စိုးနိုင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ စိုးနိုင်က ကားပေါ်တက်ပြီး ဝှူးကနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

‘သွားရအောင် စိမ်း’ ဟု ညိုမိက လက်မောင်းကိုလှုပ်ပြီး ပြောသည်။ ။ ဒေါသတရားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဘလောင်ဆူသည်။ ။ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့လျက် ညိုမိ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့၏။

အဆောင်ရောက်တော့ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲပြီး ငိုပစ်လိုက်သည်။ ။

ညိုမိက သူ့ကျောကို သပ်ပြီး စိတ်မကောင်းစရာပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ စိမ်းရယ်ဟု ချောသည်။ ။

‘မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ညိုမိ၊ ကိုယ် သူသေလို့ ငိုမိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ဟာသူ အရက်အရမ်းသောက်ပြီး အမူးလွန်လို့ သေရတာ ကိုယ့်ကြောင့်လို့ စွပ်စွဲတာကို မကျေနပ်လို့ ၊ တကယ့်တရားခံက အရက်ပဲ၊ အရက်ကြောင့် သူသေတာ၊ စိမ်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ စိမ်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

ဟု မျက်ရည်ကြားက ညိုမှိုကို အော်ပြောလိုက်မိ၏။

‘လှလိုက်တာ’ ဟု ဖြတ်သွားစဉ် တစ်ယောက်က နောက်၏။

‘ဘာလဲ...မင်းကသေချင်လို့ လား’ ဟု အဖော်တစ်ယောက်က ပြောသည် ။ နားထဲသို့ သံပူရည်နှင့် လောင်းချလိုက်သလို ခံစားရ၏။ ဒေါသဖြင့် နောက်ကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။ မျက်လုံးက အရောင်တောက်နေမည်လား မသိ။ သူ့ကို နောက်လိုက်သော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်က မသိဟန် ပြုနေသည် ။

‘လာပါစိမ်းရယ်’ ဟု ညိုမီက လက်ကိုဆွဲသည် ။

ထမင်းစားဆောင်ကို သွားချင်စိတ် မရှိတော့။

‘ကိုယ် မစားတော့ဘူး ညိုမီ’

‘စိမ်း ဆာနေမှာ ပေါ့’

‘ရတယ် ညိုမီ...နေ့လယ်ပိုင်း အချိန်အားတယ်’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏

။

‘ကိုယ်...ဘာဝယ်ပေးရမလဲ စိမ်း’

‘နေပစေ...ညိုမီ၊ အခန်းထဲမှာ မုန့်တွေ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ် သွားမယ်’

ပြောသင်း ကင်တင်းအဆင်း လှေကားမှာ လမ်းခွဲသည် ။ ညိုမီက ထမင်းစားဆောင်ဘက် ဆင်းသွား၏။ စိမ်းက ကင်တင်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး အဆောင်ပြန်မည် စိတ်ကူး၏။

ကင်တင်း ဆိုင်များ ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ယင်း လမ်း အရွေးမှားပြီဟု
ဘာသာသိလိုက်သည်။ ။ ထမင်းစားလွှတ်ချိန်မို့ စားသောက်ဆိုင်တိုင်းမှ
လူအပြည့်ရှိနေ၏။

‘အဲဒါ စိမ်းလဲ့ဖြူ’

‘သူ့ကြောင့် ဟုတ်လား’

‘ချောတော့ တကယ်ချောတာနော်’

‘ယောက်ျားတစ်ယောက် သူ့ကို ချစ်မိလို့ သေသွားတယ် ဆိုတော့
ပိုပြီးနာမည်ကြီးသွားတာပေါ့’

‘ဝေးဝေးကရှောင်တာ ကောင်းပါတယ်’

ဆိုင်များ စွာရှေ့မှ အဖြတ်ထိုးထွက်လာသော စကားသံတို့ ကြောင့်
ခြေလှမ်းက မှားချင်သည်။ ။ ဆိုင်တွေရှေ့မှာ စီချထားသော ကျောက်ပြား
ခင်း လမ်းကလေးသည် ဆိုင် တံစက်မြိတ်နှင့် ထိကပ်နေ၏။ ဆိုင်ထဲမှ စ
ကားသံများကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရချိန် ဒေါသစိတ်သည် ရင်ထဲမှာ အုံကြွ
လာ၏။ အဆောင်မြန်မြန် ရောက်အောင် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်း
သည်။ ။

‘စားပြီးပြီလား စိမ်း’

လမ်းမအရောက် ထမင်းစားသွားမည့်သူများက ပြုံးပြနုတ်ဆက်သ
ည်။ ။ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြအပြီး ကျော်ဖြတ်အသွား လွန်သည် နှင့်
သူ့အကြောင်း အတင်းပြောမည်ကို သိ၏။ အဆောင်မှာ လည်း သူ အ
နားရောက်လျှင် အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ
သူ့အကြောင်းကို စကားပိုင်းဖွဲ့ နေတတ်ကြသည် ချည်း။

အားလုံးအမြင်မှာ သူ့ကို မုဆိုးတပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးဟု ထင်ကြသ

‘စိမ်းဆိုတဲ့ စိမ်းရက်သူကြီးရေ’

‘တောက်’

တောက်တချက်ခေါက်ပြီး ဖောင်တိန်ကို စာအုပ်ပေါ် ပစ်တင်လျက် ဝရန်တာကိုထွက်လိုက်၏။ ခါးထောက်ရပ်ယင်း ကြည့်လိုက်တော့ အဆောင်ရှေ့မှာ ကျောင်းသား သုံးယောက်ပိတောက်ပင်ရိပ်က အော်နေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ စိမ်း...ကျွန်တော့်ရဲ့ စိမ်း’

‘လာစမ်းပါ စိမ်းရယ်၊ သူတို့ ဟာ သူတို့ အော်နေတာပဲ’ဟု ပြောပြီး ညှိမီက ခေါ်လာသည် ။

‘ဘာလဲ ညှိမီ’ ဟု တဘက်ခြမ်းမှ မမစမ်းက လှမ်းမေးသည် ။

‘အလကားပါ မမစမ်း... သီချင်းအော်ဆိုကြတာပါ’ ဟု ညှိမီက ပြန်ပြောယင်း တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်၏။

တံခါးပိတ်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ မျက်စိမှ ဝတ်ပြီး မှ ဝန်းနေသော ထွေးထွေးက မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည် ။

‘ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ထွေးထွေး ဆက်အိပ်’ ဟု ညှိမီ ပြောသည် ။ ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွဲချ ထိုင်ယင်း ခြေထောက်ကို ခါယမ်းနေမိသည် ။ လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး မွေ့ရာကို ထုနေလိုက်၏။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုင်ထားမိသည် ။

‘မမစမ်း ကြားပါတယ်၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ စိမ်းရယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဘာမှ သေသေချာချာ သိကြတာ မဟုတ်ပဲနဲ့ ပြောချင်ရာပြော ထင်ချင်ရာထင်တတ်ကြတာမျိုးပဲ၊ ဘာမှ တုန်လှုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး’

မမစမ်းက စိမ်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး စိမ်းကို ဖြေသိမ့်သည် ။ တခန်းတည်း အတူနေကြသော ညိုမီ၊ မမစမ်းနှင့် ထွေးထွေးတို့ သာ သူ့ကို နားလည်ကြသည် လား၊ ကျန်တဲ့ လူတွေ သူ့ကို နားမလည်ကြတော့ဘူးလား တွေး၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး မမစမ်းရယ်၊ စိမ်း တုန်လှုပ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိမ်းကို အမျိုးမျိုး ထင်ကြတာတော့ ဝမ်းနည်းစရာပေါ့။ တချို့က စိမ်း ဂုဏ်ယူပြီး ဝမ်းမြောက်နေတယ်လို့ တောင် ထင်ကြသေးတယ်လေ။ ကိုထွဋ်ကို စိမ်း သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်တာပဲ။ သူသေတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိမ်းက သူ့ကို မချစ်လို့ အရက် အလွန်အကျွံသောက်တယ်ဆိုတာ စိမ်း မကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်အသက်ကိုယ့်အန္တရာယ်ဖြစ်အောင်၊ ထိခိုက်အောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အရက်မူးလွန်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို စိမ်း တွဲခဲ့မိတာတော့ နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး မမစမ်းရယ်၊ ဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို စိမ်း ပြန်မချစ်ခဲ့မိတာ မှန်တယ် ထင်တယ်လေ’

‘စိမ်း...ဗေလီယမ် သောက်မလား’ ဟု ထွေးထွေး လှမ်းမေးလိုက်သည် ။

‘ရတယ် ထွေး၊ စိမ်းက စိမ်းစိတ်ကို စိမ်း နိုင်ပါတယ် မမစမ်း၊ ကျောင်းစာလုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ လုပ်လေ၊ စိမ်းလဲ စာ ဆက်ဖတ်မယ်’

ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်၏။ မမစမ်း ပခုံးကို
ဖက်ယင်းဘာတွေဖြစ်နေဖြစ်နေပေါ့ မမစမ်းရယ်၊ ကျောင်းသားတာဝန်
က စာကြည့်ရမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ကိုယ့် အဓိက တာဝန်ကိုတော့
ဘာအတွက်နဲ့ မှ အဖျက်မခံနိုင်ပါဘူးဟု ပြောယင်း စာကြည့်စားပွဲဆီသို့
လာခဲ့သည်။ ။

‘ယောက်ျားတွေ နင့်စိတ်လောက်ခိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးဖို့ လိုမယ်’
ဟု ညှိမီက လှမ်းပြောလိုက်၏။
ညှိမီကို ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်မိတော့။

၄

‘မင့်ကို အဖြေ ပေးပြီးပြီလား’ဟု မေး၏။

ဖုန်းဇော်က မဖြေ။

‘ဟေ့ကောင်...ဖြေလေကွာ’ဟု တစ်ယောက်က မေးသည်။ ။

ကျောချင်းကပ် ထိုင်နေသော ထွေးထွေးက မမစမ်းကို မျက်စပစ်ပြ
၏။ မမစမ်းက ကြားတယ်ဆိုသောအသိဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ ။ နွေး
အေးဆိုင်မှာ လူပြည့်နေပြီး ဖုန်းဇော်ကလည်း သူတို့ ကို မြင်ဟန် မတူ။

‘မပေးရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့...’

‘ဘာလဲ ဒါပေမဲ့၊ သူ မင့်ကို ချစ်တယ်လို့ မင်း ထင်နေတယ် မဟုတ်
လား’

ဖုန်းဇော် သူငယ်ချင်းက စကားထောက်သည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ဖုန်းဇော်က ဝန်ခံသည်။ ။

‘ဒါဆိုလဲ မင်း ပြတ်ပြတ်သားသား မေးပါလားကွ။ မင်းတို့ ဟာက အီလည် အီလည်နဲ့ ဇာတ်မျောကြီးပဲ’

ဖုန်းဇော်က ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ငြိမ်နေသည်။ ။

‘သန်းထွဋ်အောင်ရော သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကပါ မင်းနဲ့ ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်ကြမှာ ပဲ။ သေသွားတဲ့ ကိစ္စမှာ မင့် ပယောဂလဲ ပါသလိုဖြစ်နေတယ် ၊ ခက်တာက မင့်မှာ လဲ သူတို့ ထင်သလို ခရီးမရောက်ဘူး၊ မင်း ပြောနိုင်လား။ နောက်တစ်ယောက် သူ ထပ်တွဲမှ မင်းလဲ သန်းထွဋ်အောင်လို့...

‘အဲဒီတော့မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်ကိုယ့်လူ’ ဟု တစ်ယောက်က စကားဆက်ပေးသည်။ ။

‘ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်မထားစေနဲ့ ကွာ၊ အပြတ်မေး၊ နီးဆိုတော့လဲ ယောက်ျားပဲ၊ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာပေါ့’ ဟု ဖုန်းဇော် ဘေးမှ တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကြာယင် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်မယ်၊ ကစားစရာ အရုပ်တစ်ရုပ် မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ကွာ’

ဖုန်းဇော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သူငယ်ချင်းက ပြောသည်။ ။

‘ဒီညနေ မေးမယ်ကွာ’

ဖုန်းဇော် အသံ။

‘မင်း ပြတ်မှ ဖြစ်မယ်နော်’

တစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။

‘ဟုတ်လိုက်တာ ကိုဖုန်းဇော်ရယ်၊ ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး၊ စဉ်းစား တဲ့ အခါ ကိုဖုန်းဇော်ကို ဦးစားပေးစဉ်းစားပါမယ်လို့ စိမ်းက ပြောထား သလိုပါပဲလား၊ မမစမ်းရဲ့ ၊ စိမ်း သူ့ကို အပြတ်ပြောပြီးသားပဲ၊ စိမ်း သူ့ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာကို သူကဘယ်လို တွေးလဲမသိဘူး။ ချစ်ဖို့ နေနေသာ သာ ကြိုက်တောင် မကြိုက်မိဘူး မမစမ်းရယ်။ သူကပဲ စိမ်းနဲ့ စကားပြောနေရယင် ကျေနပ်ပါပြီ။ သူငယ်ချင်းလို မိတ်ဆွေလိုပဲ စိမ်းအ ပါးမှာ ရှိနေပါရစေ။ စိမ်း စိတ် ပြောင်းပြီး ချစ်လာတဲ့ အထိ စောင့်ပါရ စေနဲ့ တကျည်ကျည် ပြောခဲ့တာလေ။ စိမ်းကလဲ သူ ရိုးရိုးအေးအေး နေ တတ်တဲ့ အကျင့်လေးကြောင့် သူ့ကို အပေါင်းအသင်းအဖြစ် လက်ခံပြီး တွဲနေတာ။ ဟုတ်ဟုတ်သေးတော့။ သူက ညနေ အပြတ်မေးမယ် ဟုတ် လား။ သူ မမေးယင်လဲ သူလာယင် စိမ်းက သူ့ကိုပြောတော့မလို့ ။ စိမ်း ကို ရိုးရိုးသားသား မပေါင်းသင်းတဲ့ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေဆို တစ် ယောက်မှ စိမ်းမလိုချင်တော့ဘူး။ စိမ်းဆီကို ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့ တော့လို့ ပြောဖို့ စဉ်းစားထားတာ’

‘ချိုချိုသာသာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့ စိမ်းရယ်၊ မိတ်ဆွေ ကနေ ရန်သူ ဖြစ်မသွားယင် ကောင်းတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား’

မမစမ်းက စိမ်းကို ပြောလိုက်၏။

‘သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို သူက ဘာလို့ ရေလည်အောင် ရှင်းမပြပဲ ငြိမ် နေရတာလဲ မမစမ်းရဲ့ ၊ အဲဒါတွေကို စိမ်းမကြိုက်တာ၊ သူရှင်းမပြလို့ သူ သူငယ်ချင်းတွေက တမျိုးထင်တာပေါ့၊ စိမ်းက ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန် ထားတယ်ထင်ကြတာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား၊ တချို့ ယောက်ျားတွေဟာ မိ

နီးမတွေလောက်တောင် မပွင့်လင်းကြဘူး။ မြဲစိစိနဲ့ ၊ အဲဒီတော့ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေက ထင်မှာ ပေါ့၊ စိမ်းက ပညာပြပြီး ဖုန်းဇော်ကို ကစားနေတယ်လို့ ’

‘ထင်ထင်ပေါ့ စိမ်းရယ်၊ ကိုယ်မဟုတ်ယင် ပြီးတာပါပဲ’

ညိုမီက ဝင်ပြောလိုက်သည် ။

‘ဒါပေမဲ့ ညိုမီရယ်၊ စိမ်းကိုကြည့်ကြတဲ့ အကြည့်တွေ၊ မကြားတကြား စကားတွေဟာ တခါတခါ ရင်မဆိုင်ရဲလောက်အောင်ပါပဲ၊ စိမ်းဟာ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ တကယ့်ရာဇဝင် လူဆိုးကြီးလို ဖြစ်နေပြီလေ။ စိမ်းက စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အမြဲသတိနဲ့ ထိန်းနေတဲ့ သူမို့ ဒီလောက် ခံနိုင်ရည်ရှိနေတာ၊ နို့မို့ယင် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်လေ’

‘စိမ်း ညတိုင်း တရားထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်တာလဲ စိတ်ခိုင်ခိုင် ထားတတ်တဲ့ အကျင့်အတွက် အထောက်အကူတစ်ခု ရတာပဲပေါ့’ ဟု မမစမ်းက ထောက်သည် ။

‘မမစမ်းရေ၊ စိမ်းတော့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဆိုတာကို တကယ်ယုံကြည်တယ်၊ အခု ဘဝမှာ စိမ်းလှတာကိုပဲလူတွေက မြင်ကြပြီး စိမ်း ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မသိကြ၊ မမြင်ကြဘူးလေ။ ဘဝက ကုသိုလ် နည်းပါးခဲ့လို့ ဖြစ်လာရတဲ့ မကောင်းမှုတွေကို တွေးပြီး ဒီဘဝမှာ တတ်နိုင်သလောက် စိမ်း ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ နောက်ပြီး စိမ်းက စိတ်ဆတ်တယ်။ ထက်တယ်။ ရှူးကနဲ ဒေါသထွက်ယင် ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး ဖြစ်တတ်တယ်လေ။ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းမိယင် ဘယ်တော့မှ မကျေတော့ဘူး။ အစွဲအလမ်းကြီး တတ်တယ်။ ကလဲ့ စားချေချင်စိတ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီမကောင်း

တဲ့ စိတ်တွေ လျော့ပါးပါစေဆိုပြီး ပုတီးစိပ်တရားထိုင်လေး လုပ်ကြည့်တာ မမစမ်းရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်ပဲ မမစမ်းရယ်၊ ဗီဇကတော့ တယ်မပျောက်ချင်ဘူး၊ ထိန်းချုပ်တဲ့ ကြားက စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာတတ်တယ်လေ’

‘စိမ်းအမှတ်ကြီးတာတော့ ညှိမီအသိဆုံးပဲ’ ဟု ညှိမီက ဝင်ပြောသည်။ ။

‘လောကမှာ စိမ်း အမုန်းဆုံး လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကိုဆို စိမ်းဒီဘဝမကဘူး၊ ဘဝအဆက်ဆက် မုန်းတီးနားကျည်းနေမိမှာ ပဲ၊ သူ့ကိုတင်မကဘူး သူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်သမျှကို စိမ်း မုန်းတီးမိမှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ မပတ်သက်အောင် ကြိုးစားပြီးနေတယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်တယ်။ သူ့အသံကြားတာနဲ့ ဒေါသစိတ်တွေ ဆူပွက်လာတတ်လွန်းလို့လေ’

စိမ်းကပြောယင်း အဝေးမှ ပိတောက်ညွန့်ကလေးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ။

‘ဘာလဲ စိမ်းအဆက်ဟောင်းလား’

ညှိမီက မေးလိုက်၏။ မမစမ်းက ဘာလို့ မေးရတာလဲ ဆိုသည့်သဘောနှင့် ညှိမီကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။ ။

‘နောက်တော့ စိမ်းပြောပြမယ်။ တိုတိုပြောလို့ ရမယ့် ဇာတ် မဟုတ်ဘူး ညှိမီရဲ့ ’ ဟု စိမ်းက ပြော၏။

‘ည ပြောပြနော် စိမ်း၊ ထွေးထွေး လက်ဖက်ဝယ်ထားမယ်’ ဟု ထွေးထွေးက လှမ်းပြောသည်။ ။

စိမ်းက ပြုံးနေလိုက်၏။

စိမ်းဇဉ်သည် ရောက်နေတယ်ဟု မြဲမြဲဝင်းက ပြောသွားသည်။ ။

‘စိမ်းသွားလိုက်ဦးမယ်’

ပြောပြီး လုံချည်ကို ချပ်ချပ်ယပ်ယပ် ဖြစ်အောင် ပြင်ဝတ်သည်။ ။
အင်္ကျီကို စန့်စန့်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်အောင် ဆွဲချသည်။ ။ ဆံစကို
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် သပ်တင်လိုက်၏။

‘စိမ်း မျက်နှာလေးဘာလေး ပေါင်ဒါမဖို့ တော့ဘူးလား’ ဟု မမစမ်း
က ပြောသည်။ ။

‘မလိုပါဘူး မမစမ်းရယ်’

‘စိမ်းက ချောပြီးသားပဲ’ ဟု ထွေးထွေးက ရယ်ပြောပြော၏။

‘အေးအေးဆေးဆေး ပြောနော်’ ဟု မမစမ်းက သတိပေးသည်။ ။ မမ
စမ်းကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ယင်း အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ဇဉ်
သည် စောင့်နေတယ် စိမ်းဟု ကေခိုင်က လူချင်း အဆိုမှာ ပြောသည်။ ။
စိမ်းက ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြပြီး ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ကေခိုင်တို့ အုပ်စု
က စိမ်းကို အကောင်းပြော အကောင်းထင်ကြသူတွေ မဟုတ်။ ယခုလ
ည်း စိမ်းကစားဖို့ ဇဉ်သည် တစ်ယောက်တော့ ရောက်နေပြန်ပြီဟု
တွေးကောင်း တွေးမည်။ စိမ်းတော့ နောက်တစ်ယောက်ကို လှည့်ဖြား
နေပြန်ပြီဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေမည်။

ပါလာထဲရောက်တော့ ထောင့်က ခုံမှာ ထိုင်နေသော ဖုန်းဇော်ကို လှ
မ်းမြင်သည်။ ။

‘လာ...စိမ်း’ ဟု ဖုန်းဇော်က လှမ်းခေါ်၏။

ပြီးပြလိုက်ယင်း ဖုန်းဇော်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားမိ၏။ ရင်ထဲက မပါပဲနှင့် မိမိလည်း ဟန်ပြုံးကို ပြုံးတတ်ပြီကောဟု ဘာသာ သတိထားလိုက်မိသေးသည် ။

‘ရောက်တာ ကြာပြီလား’

‘သိပ်မကြာသေးဘူး စိမ်း’

စိမ်းက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ပါလာတခြမ်းက ထောင့်မှာ လှလှအေးတို့ စုံတွဲ ခေါင်းချင်းထိုင်နေတာကို လှမ်းမြင်ရသည် ။ ပါလာထဲမှာ ထိုင်သည့် အတွဲ ရှားပါးလှသည် ။ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ အတွဲတွေ ထိုင်ဖို့ နေရာတွေ ပေါများ လှပါတိ။ ဖြစ်ခါစ၊ ဇာတ်လမ်းစခါစ သူများ သာ ပါလာထဲမှာ ထိုင်တတ်ကြသည် ပဲ။ မိမိဆိုလျှင် ပါလာထဲကလွဲပြီး ဘယ်လှေကားချိုး အကွေ့မှာ မှ မထိုင်ခဲ့ဖူး။ ဘယ်ချောင်မှာ မှ ရပ်ပြီး စကားမပြောခဲ့ဖူးပေ။ သို့တိုင်လျက် ဘယ်အတွက် မိမိကို တမျိုးတမည်ထင်ကြပါသလဲဟု စိမ်းက တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိ၏။

‘စိမ်း ထမင်းစားပြီးပြီလား’

‘ဘာလဲ ကျွေးချင်လို့ လား’ ဟု နောက်လိုက်မိသည် ။

‘တကယ်ကျွေးမလို့ ပါ၊ လာလေ...ကင်တင်း သွားစားမလား’

‘ယူကို အလကားနောက်တာပါ၊ စိမ်း ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့ မှ နှစ်ယောက်တည်းတွဲပြီး မသွားရဲမလာရဲတော့ပါဘူး၊ ယူတို့ ယောက်ျားတွေ ပါးစပ်ပေါက်ကို ကြောက်သွားပြီ’

ဖုန်းဇော် မျက်နှာကို ကြည့်ယင်း စိမ်းက ပြောချလိုက်၏။

‘စိမ်းရယ် တခြားလူနဲ့ တွဲသွားတာမှ မဟုတ်တာ’

ဖုန်းဇော် နှုတ်က ထွက်လာသည့်အသံတိုးညင်းသည် ။ စိမ်းက တချက်ပြုံးလိုက်သည် ။ စိမ်းအပြုံးက ခနဲ ပြုံးလိုလိုဟု ဖုန်းဇော် ထင်လိုက်၏ ။

‘အဲဒါ ခက်တာပေါ့ ဖုန်းဇော်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ထင်တာ ပြောတာတွေကို တော်ရုံတန်ရုံကို စိမ်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကာယကံရှင်တွေကို ယ်တိုင်က စိမ်းကို နားမလည်တာက ပိုလို့ ခက်တယ်၊ စိမ်း ပြောမယ်နော်၊ စိမ်း ယူကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးသေးဘူးနော်၊ အဲဒီလို မပေးတာလဲ စိမ်းက ယူကို ချစ်လျက်သားနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး အချိန်ဆွဲနေတာ မူနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး ဖုန်းဇော်၊ ဖုန်းဇော်တို့ စိမ်းကို သဘောပေါက်လွဲနေလား မသိဘူး၊ သူ ငါ့ကိုချစ်မှာ ပါပဲ၊ ချစ်လျက်သားနဲ့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာပဲလို့ မထင်စေချင်ဘူး၊ တို့ ဖုန်းဇော်ကို မကြိုက်ဘူးလို့ စစချင်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ စိမ်းပါးစပ်ထဲ ရှိတာ စွတ်ပြီး ပြောလိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိမ်း တကယ်အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောလိုက်တာပဲ၊ အဲဒါကို ဖုန်းဇော်က သူငယ်ချင်းလို မိတ်ဆွေလို ခင်ပါရစေ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပါရစေဆိုလို့ တို့ က လက်ခံ ဆက်ဆံခဲ့တာပဲ’

စိမ်းက စကားစ ဖြတ်ပြီး ဖုန်းဇော်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည် ။ ဖုန်းဇော်က အကြည့်ကို တမင်လွဲထားပုံရ၏။ လေတိုက်၍ လှုပ်ယမ်းနေသော သစ်ကိုင်းများကို ပြတင်းဝမှ လှမ်းမြင်နေရသည် ။

‘ဒါဆို စိမ်း ကိုယ့်ကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား’

‘ယူ မှတ်မိသေးလား မသိဘူး’

‘ဘာလဲ စိမ်း’

‘ယူ တို့ ကို လမ်းလျှောက်ယင်း စကားပြောပါရစေလို့ တစ်ညနေ ကျောင်းကို ပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတယ်လေ’

‘မှတ်မိတာပေါ့ စိမ်းရယ်’

‘အဲဒီနေ့က စိမ်း ယူကို ပြောပြခဲ့တယ်လေ၊ စိမ်းက တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားမျိုးကို အထင်ကြီးမိမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို တော့ စိမ်း ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အစွဲကြီး ရှိနေ တယ်လေ။ စိမ်း အထင်ကြီးနိုင်မယ့် ယောက်ျား၊ စိမ်း စိတ်တိုင်းကျ နိုင်မ ယ့် ယောက်ျားမျိုး ရှိချင် ရှိမှာ ပါ၊ ရှားတော့ရှားမယ် ထင်တယ်၊ တကယ် တမ်းကျတော့ ယောက်ျားတိုင်း ဆိုးကြတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ စိမ်း လ က်ခံရမယ်၊ လက်ခံသင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ အစွဲအလမ်းကြီးကြောင့် စိမ်း တော်ရုံတန်ရုံ လက်ခံလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သံသယကင်းမိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပုံပြီး ချစ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတွေ ယူကို ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ယူ စိမ်းကို မျှော်မနေပဲနဲ့ တခြား တစ်ယောက်ကို ပြောင်းကြိုက်ပါလားလို့ ယူကို တိုက်တွန်းခဲ့သေးတယ် လေ’

‘ဒါပေမဲ့ စိမ်းရယ်’

‘စိမ်း ဆက်ပြောပါဦးမယ်၊ အဲဒီနေ့ကလဲ စိမ်း ယူကို စိမ်း အယူအဆ တွေကို ပြောပြမိတယ်ထင်ပါတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ တကယ်တော့ သူ့အလိုလို ရင်ထဲက ဖြစ်လာတတ်တဲ့ သဘာဝလို့ ထင်တယ်လေ၊ အဲဒီ လို ဖြစ်လာတဲ့ အချစ်စိတ်ကို ဦးနှောက်က ဖြစ်သင့်တယ် မဖြစ်သင့်ဘူး လို့ ဝေဖန် ပိုင်းခြားပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာ နေမှာ ပါ၊ အခုထိ စိမ်းရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်အောင် အချစ်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနိုင်တဲ့ သူ မရှိသေး

ပါဘူး၊ အဲဒီလို စိမ်း ရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းလာအောင် အချစ်စိတ်မျိုးကို ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ သူ တွေ့လာယင်တောင်မှ အဲဒီလူကို ဆက်ချစ်သင့် မချစ်သင့် စိမ်းဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားရပါဦးမယ်၊ အဲဒီလို စဉ်းစားတဲ့ အခါမှာတော့ စောစောက စိမ်းပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ စိမ်း လက်ခံနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ် အရည်အသွေးတွေ ရှိမရှိ စိမ်းအထင်ကြီးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားစိတ်မျိုး ပြည့်မပြည့်ဆိုတာတွေပါ ထည့်တွက်ရတော့မယ်လေ၊ တကယ်တမ်း အဲဒီလူဟာ စိမ်းအထင်မကြီးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးမှာ ပါနေယင်တော့ စိမ်း သူ့ကိုချစ်လို့ သေချင်သေသွားပါစေ၊ စိမ်း အချစ်ကို စိမ်း သဂြိုဟ်လိုက်မှာပါပဲ’

စိမ်းက စကားကိုဖြတ်၍ ဖုန်းဇော်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဖုန်းဇော်က စိမ်းမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ယင်း

‘စိမ်း ရင်ထဲကို လှုပ်ရှားပြီး အချစ်စိတ်ကို ဖန်တီးပေးတဲ့ သူနဲ့ စိမ်းအထင်ကြီးလေးစားတဲ့ ယောက်ျားစိတ်မျိုး ရှိတဲ့ သူ၊ အဲဒီနှစ်မျိုးလုံးထဲမှာ ကိုယ် မပါဘူးလို့ စိမ်းပြောချင်တာပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ်ဖုန်းဇော်’

စိမ်းစကားကြောင့် ဖုန်းဇော်မျက်နှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွား၏။

‘စိမ်း အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောတာ ဖုန်းဇော်ကို ဇော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဖုန်းဇော်ဟာ ဖုန်းဇော် အရည်အချင်းတွေရှိနေမှာ ပဲ၊ မိဘချမ်းသာတာ၊ မျိုးရိုးကောင်းတာ၊ ပညာတတ်တာ၊ အေးတာရိုးတာ စသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စိမ်းဆိုလိုတာက စိမ်းသတ်မှတ်တဲ့ စံနဲ့ စိမ်းပြောတာ၊ ဦးဆောင်မှုရှိတာ၊ စာနာတတ်တာ၊ မာနတရားရှိတာတွေကို စိမ်းက သဘောကျချင်ကျမယ်’

‘ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီစိမ်း’

ဖုန်းဇော်က စိမ်းစကားကို ဖြတ်လိုက်၏။ မျက်နှာက သိပ်မကောင်း။

‘ဖုန်းဇော် တို့ ကိုနားလည်စေချင်တယ်၊ တဆက်တည်းပဲ ဖုန်းဇော်ကို တို့ ပြောချင်တယ်၊ တို့ ဆီကို အကြောင်းကိစ္စရှိမှ လာပါ၊ ဝင်ပါ၊ ထွက်ပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင် ပတ်ဝန်းကျင်က တို့ ဖုန်းဇော်ကို လှည့်ဖြားနေတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်၊ ဖုန်းဇော်ကို သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ အနေနဲ့ တို့ တကယ် ခင်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်စိမ်း’ ဟု ဖုန်းဇော်က ခနဲ့ စကားကို ဆိုလိုက်သည် ။ အဲဒီလိုခနဲ့ တတ်တာ၊ ထေ့တတ်တာမျိုးတွေကို စိမ်းကလဲ ကြိုက်တာမဟုတ်ဟု စိမ်းကတွေးယင်း ပြုံးလိုက်မိသေးသည် ။ တကယ်ဆို ယောက်ျားပဲ၊ ဘာခနဲ့ စကားဆိုစရာရှိပါသလဲဟု စိမ်းက ယူဆသည် ။

‘သွားမယ် စိမ်း’

ဖုန်းဇော်က ထရပ်လိုက်သည် ။ စိမ်းလည်း ထလိုက်မိသည် ။

အပေါက်ဝအထိ အတူယှဉ်လျှောက် လာခဲ့သော်လည်း စကားမဆိုမိကြ။ အတွေး ကိုယ်စီတော့ ရှိနေကြသည် ။

‘သွားမယ်’ ဟု နှုတ်ဆက်ယင်း ဖုန်းဇော် ထွက်သွားသည် ။ ဖုန်းဇော် ၏ နောက်ကျောကိုငေးလျက် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ခံစားလိုက်ရသည် မှာ အမှန်ပင်။

အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်လာခဲ့မိသည် ။

အခန်းထဲမှာ မမစမ်း၊ ထွေးနှင့်ညှိမီတို့ က သူ့ကိုစောင့် နေကြသည်

။

‘ဖုန်းဇော်ကို သနားပါတယ်ဟယ်၊ ငါတော့ ခေါက်ဆွဲမစားရတော့ဘူး’

သူ့ စကားအဆုံးမှာ ညိုမီက ပြောလိုက်၏။

‘သနားယင် နင်ကြိုက်လိုက်ပါလားဟယ်’ ဟု ထွေးက ပြောသည် ။

‘ဟုတ်တယ် နင်နဲ့ ဆို ပိုပြီးလိုက်တယ်’ ဟု မမစမ်းကပါ ဝင်နောက်သည် ။ ညိုမီက ပြန်မပြောတော့ပဲ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည် ။

‘ဇတ်လမ်းတစ်ခုတော့ အေးသွားတာပေါ့’ ဟု စိမ်းက ဘာသာ ပြောလိုက်၏။

‘အချစ်ဆိုတာ ဆန်းတယ်နော်’

ထွေးကလည်း ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောလိုက်သလို ပြော၏။

‘မဆန်းပါဘူး၊ သူဖြစ်ချင် ဖြစ်လာ တတ်တာပဲ၊ စိမ်းပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားပြီး အချစ်စိတ်ဟာ အလိုလို မွေးဖွားလာတတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သင့်မချစ်သင့်ဆိုတာကိုပဲ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရမှာ’

မမစမ်းက လူကြီးတစ်ယောက်လေနှင့် ပြောလိုက်သည် ။

‘ဟုတ်တယ်... မမစမ်း၊ စိမ်းတော့ အဲဒီလိုပဲ ခံယူထားတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ချစ်နေ ချစ်နေ...စိမ်း မချစ်သင့်ဘူး ထင်ယင်တော့ ရင်အကွဲခံပြီး နေပစ်လိုက်မှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် စိမ်း ဆုတောင်းတယ်၊ စိမ်းချစ်တဲ့ ချစ်သူဟာ စိမ်း ချစ်သင့်တယ် ယူဆထားတဲ့ အရည်အသွေးတွေ ရှိတဲ့ လူပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ၊ စိမ်းက စိမ်း ချစ်သူကို အထင်ကြီးချင်တယ်၊ လေးစားချင်တယ် မမစမ်းရယ်’

‘ဒါတော့ ဒီလိုပဲပေါ့၊ စိမ်းရယ်၊ တခါတလေကျတော့လဲ ချစ်လာယင် အပြစ် မမြင်နိုင်တာမျိုးတွေ ရှိတတ်ကြတာပဲ၊ လောဘ ဒေါသ မောဟ အကုသိုလ် ဖုံးယင်အမြင်မကြည်လင်တော့သလို အချစ်ဆိုတဲ့ တဏှာဖုံး လွှမ်းလာယင်လဲ မကြည်မလင် ဖြစ်တတ်တာပဲပေါ့’

‘မမစမ်းက ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ တရားသဘောတွေဘာတွေလဲ ရတာပဲ’

ဟု ထွေးက နောက်သည် ။

‘ဟုတ်တယ်...ဒေါသဖုံးလွှမ်းလာယင် ဘာမှ မမြင်ဘူးဆိုတာလဲ စိမ်း ခံစားခဲ့ရဖူးတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို နာကြည်း ဒေါသထွက်လာယင် ဒီ လူနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးမိတော့တာပဲ၊ နောက်ပြီး တဏှာရာဂဖုံးလွှမ်းလို့ ဘာမှ မမြင်တော့ပဲ လုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ် တာမျိုးလဲ စိမ်းဘဝမှာ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီလေ’

အခန်းဝမှ လှမ်းမြင်နေရသော လမ်းမီးတိုင် မီးများ လင်း လာပြီ ဖြစ် ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဘောလုံးကွင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်နိုင် တော့။ အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာချေပြီ။

‘ညနေက စိမ်း ပြောပြမယ်ဆိုတဲ့ စိမ်း အမုန်းတီးဆုံးလူ အကြောင်း ပြောပြနေတာလား’

‘အခုပြောနေတာလေ...ထွေးကလဲ ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်တာ မဟုတ် ဘူး’

မမစမ်းက ထွေးကို လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ ထွေးက ငြိမ်သွား၏။

ဟိုး...အဝေးကို လှမ်းအကြည့်... အမြင်မှာ မကြည်လင် မပြတ်မ သား မှောင်ရီနေသော်လည်း သည် မြင်ကွင်းကို အာရုံသိဖြင့် မှတ်မိနေနိုင်ပြီး ထင်ထင်ရှားရှား ပုံပေါ်နေသည် ပဲ။

အတိတ်ဆိုတာကလည်း သည် လိုပဲလေ...။

အပိုင်း [၂]

၁

‘မနှင်းဆီရေ...ကော်ဖီခါးခါးလေး ဖျော်ပေးစမ်းပါ’

စာကြည့်စားပွဲမှ လှမ်းအော်လိုက်သည် ။ တွက်လက်စ
အက္ခရာသင်္ချာကို ဆက်တွက်နေလိုက်၏။

‘သမီး ဒီည ညဉ့်နက်အောင် စာကြည့်ဦးမှာ လား’

ခန်းဆီးစကို ဆွဲဖယ်ယင်း အိပ်ခန်းထဲမှ မေမေထွက် လာပြီး မေး၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ’

‘သိပ်လဲ ညဉ့်မနက်စေနဲ့ နော်၊ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ဖျားနာနေပါဦးမယ်’

မေမေက စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်ယင်း ပြော၏။

‘စာမေးပွဲက တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တာ မေမေရဲ့ ၊ သမီးက အင်
ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်တာ၊ မမပြီးလို အမှတ်မကောင်းပဲနေမှာ သိပ်စိုးရိမ်
တာပဲ’

‘ပြီးတုန်းကလဲ ကြိုးစားတာပါပဲလေ...ဖြေခါနီးမှာ ကပ်ပြီး ဖျား
တော့ သူ ကောင်းကောင်း မဖြေနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ သမီးကိုလဲ အဲဒီလို

ဖျားမှာ နာမှာ စိုးရိမ်လို့ ပြောတာ’

မနှင်းဆီက ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးသည်။ ။ လက်သုတ်ပဝါအခေါက်ကလေးကို ဘေးမှာ ချလိုက်၏။

‘နှင်းဆီ...အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ၊ မနက်ဖြန်လဲ စောစောထပြီး ဆွမ်းချက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး’

‘စိမ်းကို ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ဟင်’

မနှင်းဆီက စိမ်းလဲ့ဖြူကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘စိမ်းတော့ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး မနှင်းဆီ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ မမပြုံး ကော်ဖီသောက်ဦးမလား မေးကြည့်ပါလား’

‘ပြုံးက သောက်မယ်မထင်တော့ပါဘူး၊ မေမေ စောစောက သူ့အခန်းရောက်တော့ စာကြည့်ပြီးလို့ ပုတီးစိပ်နေပြီ’

‘ဖေဖေကို သွားကြိုယင် မမပြုံးလဲ စာမေးပွဲပြီးလောက်ပြီ ထင်တယ်နော်’

‘ပြီးရောပေါ့၊ ညည်း ဖေဖေက နောက် နှစ်လကျော်လောက်မှ ပြန်လာမှာ ပဲ၊ ရန်ကုန်ကို ဆင်းယင် အိမ်ကို နှင်းဆီနဲ့ ထားခဲ့ရမှာ ပဲ၊ မီးရေး၊ ထင်းရေး စိတ်တောင်မချဘူး’

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ဝယ်ပြီး ပြောင်းရအောင်ဆိုတော့ မေမေတို့ ပဲ ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့နဲ့’

‘ဟဲ့...နင့်ဖေဖေက နေပါဦး နောက်တစ်ခေါက် ကားသွင်းပြီးမှ ဆိုလို့နေရတာ၊ ကားသွင်းပြီးတော့လဲ နေပါဦး နောက်တစ်စီးသွင်းပြီးမှ နဲ့’

စောင့်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဒီတစ်ခါပြန်လာယင် ညည်းတို့
ဝိုင်းပြောကြ၊ ညည်း ဆယ်တန်းအောင်မှာ နဲ့ ဟိုကောင် မောင်မောင်ဖြူ
ဆယ်တန်း ရောက်မှာ နဲ့ ဆို ရန်ကုန် ပြောင်းယင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမှာ ’

‘ဒါပေမဲ့ အခု ချက်ချင်း ပြောင်းလိုက်ယင် မမပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ ပေါ့
၊ ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ရမှာ ’

‘သူက တစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သလိုပေါ့...အေ၊ ဟဲ့ ...
နှင်းဆီ ဘာလဲ’

ရေခွက်ကိုင်ပြီး အနားလာရပ်သော မနှင်းဆီကို မေမေက မေးလိုက်
သည်။ ။

‘ဆေးသောက်ဖို့ ဒေါ်လေး’

ဆေးပြားကလေးများ နှင့် ရေခွက်ကို မေမေလက်တွင်းသို့ ထည့်ပေး
လိုက်၏။

J

‘ဟဲ့...လည်လှချည်လား၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ’

နံရံမှ နာရီကို လှမ်းကြည့်ယင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော မော
င်မောင်ဖြူကို ပြုံးလဲ့ဖြူက ပြောလိုက်၏။

‘ဒီကောင် ဖေဖေပြန်ရောက်ပြီး သူ့အတွက် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပေး
ထားကတည်းက အိမ်ကပ်တယ် မရှိဘူး’

စိမ်းက စာဖတ်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ ။

‘အိမ်က ကားကလဲ မမကြီးတို့ ပဲ သုံးနေတာပဲ၊ ဖေဖေပြန်ရောက်
တော့ ဖေဖေပဲ သုံးတာပဲ၊ ကျွန်တော်က အခု ဆိုင်ကယ်လေးရမှ သွားလို့
လာလို့ ကောင်းသွားတာ’

ဟု မောင်မောင်ဖြူက ပြောသင်း သူ့အခန်းဆီသို့ သွားသည်။ ။

ပြီးလဲ့ဖြူက ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ရန် သူ့အခန်းတွင်းသို့
ဝင်သွား၏။

‘နင့်ကို ဘယ်သူ တံခါးဖွင့်ပေးလဲ၊ ဖေဖေလား’

‘အေး...ဖေဖေဇိမ်ယူနေတုန်းပဲဟ၊ သူ ပုလင်းထဲမှာ ကျန်သေးတယ်၊
ကုန်မှ အိပ်မှာ ထင်တယ်၊ မေမေ အိပ်ပြီလား’

‘မေမေ ဘုရားခန်းထဲမှာ ’

မောင်မောင်ဖြူက သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ။

‘စိမ်း တော်ပြီလား၊ နောက်ထပ် မီးပူတိုက်စရာ ကျန်သေးလား’

‘တော်ပါပြီ၊ မနှင်းဆီရယ်၊ ကျန်တဲ့ လုံချည်နဲ့ အင်္ကျီတွေတော့
မနက်ဖြန်မှ လျှော်တဲ့ အထဲ ထည့်လိုက်မယ်’

မနှင်းဆီက မီးပူတိုက်ပြီးသား အဝတ် တထပ်ကြီးကို ယူပြီး ဗီရိုထဲ
ထည့်နေ၏။

‘နှင်းဆီ...နှင်းဆီ’

‘ဟဲ့...မနှင်းဆီ...ဖေဖေ ခေါ်နေတယ်၊ သွား သွား၊ အမြည်း လုပ်ပေး
ခိုင်းဦးမလို့ ထင်တယ်၊ အဝတ်တွေ ထားခဲ့၊ စိမ်း ထည့်ထားလိုက်မယ်’

မနှင်းဆီက အဝတ်များ စီထည့်နေရာမှ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်း

သွားသည်။ ။ စိမ်းက ဝတ္ထုစာအုပ်ကို မှောက်လျက်စားပွဲမှာ တင်ပြီး အဝတ်ဗီရိုဆီသို့ ထသွား၏။

ခဏအကြာမှာ အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းမှ ကြော်သံလှောင်သံ ကြားနေရသည်။ ။ ဖေဖေကြိုက်တတ်သည့် ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်ဥကို မနှင်းဆီကြော်ပေးနေပြီဟု သိလိုက်၏။

အဝတ်ဗီရိုထဲမှာ အဝတ်တွေကို အကျအန စီထည့်အပြီး အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ကြက်ဥ ဝက်အူချောင်းကြော် ပန်းကန်ကို ယူလျက် မနှင်းဆီက ဖေဖေရှေ့မှ စားပွဲကလေးမှာ ချပေးသည်။ ။

‘ဖေဖေ...မနှင်းဆီကို ခိုင်းစရာရှိသေးလား’

‘ရပါပြီ သမီးရယ်...ခိုင်းစရာ မရှိတော့ပါဘူး’

‘ဒါဆို မနှင်းဆီ အိပ်ချင် အိပ်တော့ နော်၊ မေမေ့ကို စိမ်းပဲ ဆေးတိုက်လိုက်တော့မယ်’

မနှင်းဆီက အောက်ထပ်မှ သူ့အခန်းရှိရာသို့ သွားသည်။ ။ အောက်ထပ်မှ ထိုအခန်းတွင် ဒေါ်သင်းထုံနှင့် မနှင်းဆီတို့ နှစ်ယောက် အိပ်ကြ၏။ ဒေါ်သင်းထုံမှာ မနေ့ကပင် သူ့သား ဆေးရုံတင်သည် ဆို၍ ခွင့်တစ်လယူပြန်သွားသည်။ ။

‘ဖေဖေ ဘာမှ မလိုယင် သမီး အပေါ်တက်တော့မယ်နော်’

‘အေး...အေး...တက်...သမီး ...အိပ်တော့’

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ဘုရားခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

မေမေက တရားထိုင်နေဆဲပင်။

ဒေါ်သင်းထုံ ပြန်ရောက် လာပြီး တပတ်ပင် မကြာသေး။

မနှင်းဆီက သုံးရက်လောက် ခွင့်ပေးဖို့ ပြောသည် ။ မော်လမြိုင်က သူ့အဒေါ် ရောက်နေသောကြောင့် သွားတွေ့ချင်သည် ပြော၏။ မနှင်းဆီ သူတို့ အိမ်ရောက်လာသည် မှာ ၂ နှစ်ပင် ပြည့်တော့မည်။ လာပို့ပေးသော သူ့အဒေါ်ကလည်း တခေါက်မှ မလာ၊ မနှင်းဆီကလည်း ပြန်မည် ဟု တခါမျှ မပြောဖူး။ မနှင်းဆီမှာ မိဘမရှိတော့ပြီဟု သိထားရသည် ။

‘ဒီလိုစိတ်ချလက်ချ လက်လွှဲနိုင်တဲ့ လူမျိုးရတာ အင်မတန် ကံကောင်းသည် ’

ဟု လူတိုင်းက ပြောသည် ။

မနှင်းဆီက ရုပ်ရည်လေး သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် အင်မတန်မှ ပါးနပ် လိမ္မာသည် ။ ကိစ္စတစ်ခုကို နှစ်ခါမပြောရ၊ မသင်ရပေ။ နားအလွန်နီးပြီး အလွန်အလိုက်သိသောကြောင့် စိတ်ချမ်းသာရသည် မှာ အမှန်ပင်။ တစ်အိမ်လုံးနှင့်လည်း သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းတက်၏။

စိမ်းတို့ မမွေးခင်ကတည်းကနေလာခဲ့သော ဒေါ်သင်းထုံကလည်း မနှင်းဆီကို သဘောကျသည် ။ ခါတိုင်း ပွဲစားမှ တစ်ဆင့် ငှားရသော ကောင်မလေးများမှာ ဒေါ်သင်းထုံ၏ စည်းကမ်းကို မလိုက်နိုင်ကြ။ ဒေါ်သင်းထုံနှင့်စပြီး အဆင်မပြေဖြစ်တတ်သည် ။ ဒေါ်သင်းထုံနှင့် အဆင်မပြေမှ တော့ မေမေကလည်း ဆက်မထားလိုတော့။ အခု မနှင်း

ဆီကျတော့ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေသည်။ ။

‘ဟဲ့ နင့်ဦးလေး ပြန်လာမှ ကားနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းပါလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ယ
င် မောင်မောင်ဖြူ ပြန်လာတော့ သူ့ကို ပို့ခိုင်းလေ’

‘ရပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သွားလိုက်မယ်’

‘ဖြစ်ပျံ့မလားဟယ်၊ ငါ ဒေါ်သင်းထုံကို ထည့်ပေးရမလား’

‘ဒေါ်လေးကလဲ ပူနေပြန်ပြီ၊ နှင်းဆီ သွားရဲပါတယ်’ ဟု မနှင်းဆီက
ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြော၏။

‘ နင့် အဒေါ်ကို ပေးလိုက်ချင်ယင် ငွေလေးဘာလေး ယူသွားပါဦး
လား’

‘ရတယ် ဒေါ်လေး၊ မပေးတော့ပါဘူး’

‘နင်ကလဲ ကပ်စေးနှံလိုက်တာ’ ဟု ပြုံးက ဝင်ပြောသည်။ ။ အင်္ကျီ လုံ
ချည် အပိုတစ်စုံကို လွယ်အိတ်မှာ ထည့်ပြီး မနှင်းဆီအိမ်က ဆင်းသွားခဲ့
၏။

‘ဟဲ့...နှင်းဆီသွားတာ ငါးရက်တောင်ရှိပြီ’

မေမေက မမပြုံးကို လှမ်းပြောသည်။ ။

‘သူ့အဒေါ် မပြန်သေးလို့ နေမှာ ပေါ့’

မမပြုံးက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘အင်း...တော်တော်ကြာ လင်နောက်လိုက်တာဖြစ်နေမှ ဖြင့်’

စိမ်းက စကားကို ရယ်စရာအဖြစ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သော်လည်း
စိမ်းစကားကြောင့် မေမေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ။

‘ငါလဲ အဲဒီလိုတွေးနေမိလို့ အေ...နှင်းဆီမှာ ရည်းစားသနံ ရှိတယ်
လို့ ကြားကြလား’

‘သမီးတို့ တော့ မကြားမိဘူး မေမေ’

‘အေးလေ၊ သမီးတို့ ကလဲ ကိုယ့်ကျောင်းကိစ္စနဲ့
ကိုယ်အလုပ်ရှုပ်နေကြတာပဲ’

‘မောင်မောင်ဖြူကို မေးကြည့်ပါလား’

‘အေး...ဒီကောင် ပြန်လာယင် မေးကြည့်ရဦးမယ်၊ မေမေကတော့
စိတ်ပူတာပါပဲ၊ တင့်တောင်းတင့်တယ် လင်ကောင်း သားကောင်း
ရသွားယင်လဲ ကောင်းတာပဲပေါ့၊ ဒီမှာ ဆက်လုပ်ယင်တော့ ပိုအဆင်ပြေ
တာပေါ့လေ’

‘မေမေရယ်၊ သိပ်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ တဖြည်းတည်းပဲဟာ
မောင်မောင်ဖြူ ပြန်လာယင် မနှင်းဆီ ပေးထားခဲ့တဲ့ လိပ်စာအတိုင်း
သွားတွေ့ခိုင်းပေါ့၊ သတင်းအမှန်ရမှာ ပဲ’

‘အေး...ကောင်းသားပဲ’

‘မနှင်းဆီမှာ ရည်းစားရှိလား’

‘ဟာ...မမပြုံးကလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ’

‘ဟဲ့ မဟုတ်ဘူး လေ၊ နင်က အပြင် လျှောက်ထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်တကာ ထိုင်နေတဲ့ လူဆိုတော့ သတင်းလေး ဘာလေးများ ရမလား လို့ ’

စိမ်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

မေမေက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ယင်း ပြုံးပြီး နားထောင်နေသည်။ ။

‘ဘာလဲ၊ မနှင်းဆီ လင် နောက်လိုက်သွားပြီမဟုတ်လား၊ ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ ဒီကောင်မ ကြည့်ရတာ သိပ် မဟန်ပါဘူးလို့ ’

‘အံ့မယ်...နင်က ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’

‘မမပြုံးကလဲ...မမပြုံးတို့ က တပတ်လျှို့ ဆံပင်လေးထုံးပြီး ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် အေးအေးလေးနေတိုင်း ရိုးလှပြီထင်နေတတ်ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေး မျက်စိနဲ့ ကြည့်ယင်တော့ အကုန်သိတာပဲ’

မောင်မောင်ဖြူက သူ ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ် လာပြီဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ပြီး အပိုင်ပြောချလိုက်၏။

‘ဟဲ့...သားကလဲ သူများ သားသမီးကို အဲဒီလို ရမ်းမပြောနဲ့ ဦးလေ။ အခုဟာက သေသေချာချာ ဘာမှ သိသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ နှင်းဆီက သုံးရက်လောက် ကြာမယ်ပြောပြီး အခု ငါးရက်ရှိပြီ ပြန်မလာလို့ စိတ်ပူပြီး ထင်မိထင်ရာ လျှောက်ထင်ကြတာပဲ’

မေမေက လှမ်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဟောဗျာ...မမပြုံးကလဲ ကျွန်တော် က မနှင်းဆီ လင်နောက်လိုက် သွားတာ သေချာပြီ ထင်လိုက်လို့ ’

မောင်မောင်ဖြူကိုကြည့်ပြီး စိမ်းနှင့်ပြီးတို့ က ရယ်သည်။ ။

‘အဲဒါ သတင်း တိတိကျကျ ရအောင် သားလိုက်သွားလိုက်ပါဦး’

‘ဘယ်ကိုလဲ မေမေ’

‘ဒီမှာ လေ နှင်းဆီ ရေးပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာ’

မောင်မောင်ဖြူက မေမေ့ထံသွားပြီး မေမေ လှမ်းပေးသည့် စာရွက်ပိုင်းကလေးကို ယူကြည့်လိုက်၏။

‘ဟော...မောင်မောင်ဖြူ ပြန် လာပြီ’

စိမ်းက သံဆွဲတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးယင်းပြောလိုက်သည် ။

‘တွေ့လားဟင်...တွေ့လား’

မောင်မောင်ဖြူက ဘာမှ မပြောပဲ မေမေ ဘယ်မှာ လဲ ဟင် မေမေ ဘယ်မှာ လဲ ဟု မေးသည် ။

‘မေမေ အပေါ်မှာ လေ၊ ဟဲ့...ငါမေးတာ ဖြေပါဦး၊ မနှင်းဆီကို တွေ့လား’

မောင်မောင်ဖြူက အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တခုနီးနီးဖြင့် ပြေးတက်သွား၏ ။

စိမ်းက မောင်မောင်ဖြူနောက်မှ လိုက်တက်ခဲ့သည် ။

‘မေမေ’

‘တွေ့ခဲ့လား သား’

မေမေက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လှမ်းမေးသည် ။ မမပြုံးက

သူ့ အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ။

မောင်မောင်ဖြူက သူ့လက်တွင်းမှ နှင်းဆီ ပေးခဲ့သော လိပ်စာ စာရွက်ပိုင်းကလေးကို မေမေ့ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

‘ပြောပါဦး သားရဲ့ ’

‘အဲဒီလိပ်စာက တဲကလေးဗျ’

‘အင်း’

‘ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် တွေ့တယ်’

‘မနှင်းဆီ အဒေါ်လား’

‘ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲ’

‘ဟဲ့ အိမ်ရှင် နေမှာ ပေါ့’ ဟု မမပြုံးက ထင်ကြေးပေးသည်။ ။

‘နေစမ်းပါဦးဟယ်...သား ပြောပါစေဦး’

မေမေက ဝင်ဟန့်၏။

‘ကျွန်တော်က မနှင်းဆီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါဆိုတော့ မရှိဘူးတဲ့ ’

‘အပြင်သွားကြတာနေမှာ ပေါ့’

‘ဘယ်သွားလဲဗျာ ဆိုတော့မှ ဘယ်က မနှင်းဆီလဲတဲ့ ၊ ဒီအိမ်မှာ မနှင်းဆီ မရှိဘူးတဲ့ ။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတော့ မင်း လိပ်စာမှားနေပြီထင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်က စာရွက်ထဲက လိပ်စာဖတ်ပြတော့ အဲဒီလိပ်စာကတော့ ဒီအိမ်ပဲတဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ဘယ်သူမှ လဲ မလာဘူး၊ အသိထဲမှာ တောင် မနှင်းဆီဆိုတဲ့ နာမည် မရှိပါဘူးတဲ့ ’

‘ဟာ...ဒုက္ခပဲ’

စိမ်း ပါးစပ်က ထွက်သွားသည်။ ။

‘ဒါဆို မနှင်းဆီက ပေါက်ကရလိပ်စာတစ်ခုပေးသွားတာ နေမှာ ပေါ့’

မမပြုံးက ပြောသည်။ ။

မေမေကတော့ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေပုံရ၏။

‘ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ မောင်မောင်ဖြူတို့ တွေးယင် လွှဲခဲ့ပါတယ်။ မနှင်းဆီ လင်နောက် လိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ မေမေတို့ မလိုက်နိုင် အောင် ခြေရာ ဖျောက်ပြီး လိပ်စာကို ညှာပေးသွားတာပဲ’

မောင်မောင်ဖြူက သူ့အထင်ကို ပြောသည်။ ။

‘အင်း...သား ပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမ့် မေမေ စဉ်းစားနေ တာက သူ့ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေလဲ ဘာမှ ယူမသွားဘူး၊ မေမေက ပိုက်ဆံ ထပ်ယူသွားဦး ပေးတာတောင် ယူမသွားဘူးကွယ့်’

‘သူ ယူတဲ့ သူက ဘော့စ်လားမှ မသိတာ’ ဟု မောင်မောင်ဖြူက ပြော ၏။

‘ဘော့စ်ဆိုယင် ကောင်းပါတယ်’

မမပြုံးက ပြောပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။

‘ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ မေမေကတော့ စိတ်ပူတာ အမှန်ပဲ၊ ကောင်း ကောင်း မွန်မွန် တင့်တောင်း တင့်တယ်ကလေးနဲ့ တွေ့ပါစေ ဆုတောင်း ရမှာ ပဲ’